This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

d
5
11

Gal 15.711

Harvard College Library

FROM

By exchange.

9 Nov. 1895.

Gd 15. 711

Comm

QUAESTIONES
DE ELOCUTIONE DEMOSTHENICA.

Pars I.

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

CONSENSU ET AUCTORITATE

AMPLISSIMI PHILOSOPHORUM ORDINIS

IN

UNIVERSITATE FRIDERICIANA HALENSI

CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE IMPETRANDOS

UNA CUM SENTENTIIS CONTROVERSIS

IN AUDITORIO MAXIMO

DIE VIII M. MARTII A. MDCCCXCV HORA XII

PUBLICE DEFENDET

AUCTOR

BRUNO KAISER

MAGDEBURGENSIS.

ADVERSARIORUM PARTES SUSCIPIENT:

E. LESSER, DR. PHIL.

H. REINHOLD, CAND. PHIL.

HALIS SAXONUM

FORMIS DESCRIPSIT E. KARRAS

MDCCCXCV.

Gd 15.711

Harvard College Library
By Exchange.
9 Nov. 1895.

PARENTIBUS

PIETATIS ERGO.

Demosthenis usum dicendi ut diligentius perscrutarer, studiis quibusdam ad or. 45 collatis inductus sum. De qua oratione cum adhuc non constet, utrum a Demosthene an ab aequali quodam summi illius oratoris confecta sit, permultis iam rebus aut ut condemnetur aut ut defendatur oratio prolatis nova quaedam argumenta neque ea parvi momenti ex Demosthenis elocutione examinata me allaturum esse putabam. Sed cum totius syntaxis Demosthenicae expositio plus oneris haberet, quam ut vires sufficerent, partem quandam ad ea quae mihi proposueram peragenda aptissimam quaerens diversas verborum dicendi et declarandi, cogitandi et sentiendi, sim. constructiones tractandas elegi; deinde peragratis orationibus et vere Demosthenicis et Apollodoro vindicatis reliquas etiam in quaestionem vocare facile animum induxi.

Quae tali modo inveni, in duas partes divisa exponam. Quarum priore quaestiones grammaticae continebuntur, quibus ad linguae Graecae historiam accuratius cognoscendam aliquid subsidiorum me paraturum esse spero. Quamquam enim multae artes grammaticae et in suo genere praeclarae a viris doctissimis conscriptae sunt, tamen historia illa linguae Graecae ab omnibus, quorum de ea se melius doceri interest, adhuc desideratur, ita ut philologos nostros huic operam quam maximam dare debere viri doctissimi suo iure dixerint.[1]) Atque multa iam ad texendum hoc opus, quod tale quale optamus nonnisi multis ea quae de singularum aetatum elocutionibus invenerunt contribuentibus

[1]) M. Schanz, Beitr. z. hist. Syntax d. gr. Spr. II, 1. p. VI. Cf. Bernhardy, Paralipomena synt. Gr. Comment. acad. Halis 1862. p. 33. J. La Roche, Beitr. z. gr. Gr. Lpz. 1893. p. III.

exigi posse apparet, multis dissertationibus congesta sunt. Sed cum in plurimis oratorum Atticorum sermo valde neglectus sit — id quod maxime perspicuum est, si quae de eo habemus cum iis comparamus, quae de poetarum et historicorum elocutionibus scripta sunt —, Demosthenis et aliorum, quorum scripta Corpore Demosthenico exhibentur, usum dicendi quibusdam ex partibus me illustrasse non plane inutile videbitur.

Deinde in altera dissertationis parte perpendam, quid ex his disquisitionibus grammaticis ad orationes vere Demosthenicas ab iis, quibus falso Demosthenis nomen ascriptum est, discernendas colligendum sit. Etenim ex sexaginta iis orationibus,[1]) quinquaginta sex prooemiis,[2]) sex epistulis, quae a Callimacho primo Demostheni attributa esse constare videtur, magnam partem spuriam esse et veteres grammatici perspexerunt[3]) et omnes qui his temporibus de iis egerunt consentiunt. Sed quamquam permulti in his studiis versati sunt, satis multae sunt orationes, quas quis conscripserit dubitare licet, ut or. 25. *κατ' Ἀριστογείτονος α'*, 29. *πρὸς Ἄφοβον ὑπὲρ Φάνου ψευδομαρτυρίων*, 39. *πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος*, 41. *πρὸς Σπουδίαν ὑπὲρ προικός*, 45. *κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυρίων α'*, 55. *πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου βλάβης*, 57. *ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην* al.; itemque de prooemiis et epistulis iudicia maxime discedunt. Quae mihi reputanti, cum linguae accuratam notitiam ad historiam litterarum illustrandam plurimum proficere ex Bernhardyi,[4]) Dittenbergeri,[5]) al. commentationibus persuasum haberem neque ab aliis idem spectantibus maiorem aliquam partem syntaxis Demosthenicae in quaestionem

[1]) Epistula Philippi, quae Corporis Demosthenici locum duodecimum obtinet, secludenda est. [2]) Vel potius duodesexaginta. Cf. Blass, Att. Bereds. III. ²1893. p. 322. [3]) Cf. Blass l. c. p. 53 sqq. passim; Chronologia Dem. ed. Teubn. I. p. 1 sqq. [4]) Paralipomena p. 33: „Historiam litterarum Graecarum ars et elocutio scriptorum plenius percepta corroborare solet et longius promovet, praesertim in reconditis illis capitibus et omnium maxime necessariis, quae nostris potius sensibus et iudiciis quam auctoritatibus hominum antiquorum reguntur". [5]) Hermes XVI. p. 321: „Wo über Echtheit oder Unechtheit eines Schriftstellers entschieden werden soll, da kann es keine zuverlässigere Grundlage der Untersuchung geben, als eine genaue und eindringende Beobachtung des Sprachgebrauchs."

vocatam viderem, non alienum visum est quaerere, numquid ex observationibus ad illam pertinentibus ad genuinas Demosthenis orationes separandas conferre possem. Quibus si ex ulla parte notitia Demosthenica augeatur, valde gaudebo; qui omnia dubia diiudicare cupiet, ei maior quam qua uti mihi licuit materia congerenda erit. —

Pro textus autem fundamento editione Teubneriana usus sum: Demosthenis orationes ex rec. G. Dindorfii. Ed. IV. corr. cur. F. Blass. III. Ed. mai. Lips. 1892. 88. 91. (= Bl.). Quacum has recensiones contuli, in quibus citandis compendia singulis ascripta usurpabo:

(Bk.) Demosthenis orationes ed. I. Bekker. Ed. stereot. III. Lips. 1854/5.

(Dd.) Demosthenes ex rec. G. Dindorfii. IV. Oxonii 1846.

(Tu.) Oratores Attici. Rec. J. G. Baiterus et H. Sauppius. Turici 1839/43 (ubi Demosthenes p. 503—963 invenitur).

(Vo) Demosthenis Opera rec.... J. Th. Voemelius. Paris 1843; praeterea singularum orationum editiones Buttmanni (Bu) [or. 21 ^{5}1864], Dissenii (Di) [or. 18. 1837], Foxii (Fo) [or. 16. 1890], Funkhaenelii (Fu) [or. 22. 1832], Lipsii (Li) [or. 18. ^{2}1887], Rehdantzii et Blassii (RBl.) [or. 1—9. 18. 1884/90], Sandysii (Sa) [or. 20. 1890], Sandysii et Paleyi (SaP) [or. 34—37. 39. 40. 45. 46. 50. 53—55. II. 1874/75], Voemelii (Voem.) [or. 1—20. 1857. 62. 66. III.], Weilii (We) [or. 1—26. III. 1873/86], Weberi (Wb) [or. 23. 1845], Westermanni (Wr.) [or. 1—6. 8. 9; 18. 20; 23. 54. 57. III. vol. II. III. cur. Rosenberg].

Has ita adhibui, ut, ubicunque lectiones in verbis ad quaestiones nostras pertinentibus vacillant, librorum mss. scripturas eruere conarer eisque editorum coniecturas apponerem, omnibus autem aliis locis editionem Teubnerianam sequerer. Codicum compendia eadem abhibui quae editores recentissimi: S = Parisinus 2934 (S^{1} eiusdem manum priorem, S^{2} secundam indicat); L = Florentinus 136; F = Marcianus 416; B = Bavaricus (Monac. 85); A = Augustanus (Monac. 485); Y = Parisinus 2935; O = Antverpiensis; P = Laurentianus 59; Q = Marcianus 418;

t. v. k. r. = Parisini 2994, 339, 2998, 2936. Vind. = Vindobonensis n. LXX.

Restat, ut legum, plebiscitorum, oraculorum, testimoniorum sim. me rationem non habuisse, materiae autem collectae integritatem ex Indice Demosthenico a S. Preussio confecto (Lips. Teubn. 1892; in quo tamen non pauca aut omnino omissa aut perperam notata inveni) examinasse commemorem.

Jam vero ad ea quae nobis proposuimus explicanda pergamus.

Pars prior.

Quaestiones grammaticae.

Caput I.

De enuntiationibus explicativis a particulis ὅτι (διότι) et ὡς incipientibus.

§ 1. Enumerantur ea verba, ad quae enuntiationes explicativae per particulas ὅτι (διότι) et ὡς relatae sunt.

Nascetur igitur exordium ex illorum verborum indice, ex quibus in Corpore Demosthenico enuntiationes explicativae pendent. Quem, etsi non magni momenti esse videatur, tamen duabus de causis componendum esse existimavi: altera quia quaenam singulis temporibus usitata fuerint vocabula investigare operae pretium esse videtur, altera ut vel inde argumenta ea, quibus singulas orationes aut genuinas aut spurias esse probatur, augere conarer.

In enumerandis autem verbis ita facillime progrediar, ut primum verba personalia quae vocantur in verba dicendi et declarandi, cogitandi et sentiendi, accusandi et calumniandi distributa, deinde impersonalia quae appellantur tractem.

A) Verba personalia.

a) Verba dicendi et declarandi.

ἀγγέλλω ὡς 18, 169.[1])

ἀπαγγέλλω[2]) ὅτι 7, 21. 18, 32. 19, 60. 125. ὡς 19, 74. 127. 305. 324. 20, 73. μὴ ὡς — ἀλλ᾽ ὅτι 14, 38 sq.

---

[1]) Charito p. 417, 39 (Hirschig) Demosthenem imitans (cf. Cobet, Nov. Lect. p. 372) οτι pro ως scripsit. [2]) ἀπαγγέλλω praecipue de

διαγγέλλω ὅτι 12. 16.

εἰσαγγέλλω ὅτι 50, 17.

ἄγγελος ἦλθε ὅτι 47, 65.[1])

(*ἀγορεύω*) *προσαγορεύω ὅτι* 59, 30.

ἀμφισβητῶ ὡς 33, 17. 34, 4. 57, 44.[2])

(*ἀντῶ*) *ἀπαντῶ ὅτι* 24, 193. 33, 36. *ὡς* 21, 151.

ἀπειλῶ ὅτι 24, 140.

ἀρνοῦμαι ὡς 9, 54. *οὐκ ἀρνοῦμαι, ἀλλὰ προσομολογᾶ ὡς* 30, 27.

ἔξαρνος γίγνομαι ὡς 34, 47. 49.[3])

(*βάλλω*) *ὑποβάλλω ὅτι* 49, 63.[4])

[*ἔργῳ*] *βεβαιῶ, -οῦμαι ὅτι* 7, 10. *ὡς* 47, 5. 7.

βοῶ ὡς 19, 209. *β. καὶ κέκραγα ως* 18, 132. *β. καὶ λέγω ὅτι* 19, 119.[5])

(*βουλεύω*) *συμβουλεύω ὡς* 61, 18.

ἐν τῇ γνώμῃ παρίστημι ὡς 4, 17.[6])

γράφω ὅτι 19, 40. 23, 158. 219. 34, 17. 35, 18. II, 7. *ὡς* 20, 149. 23, 79. 162. 162. 32, 4. 34, 17. 17. 37, 23. 61, 1.

ἐγγράφω ὡς 37, 24.

προσγράφομαι ὅτι 21, 103.

---

legatis nuntios afferentibus usurpatur; *οἱ πρέσβεις ἀπαγγέλλουσιν* tamquam ex arte dici ex 19, 4 (*λογίσασθε, τίνων προσήκει λόγον παρα πρεσβευτοῦ λαβεῖν· πρῶτον μὲν* [*τοίνυν*] *ὧν ἀπήγγειλε, δεύτερον δ* κτἐ), 19, 82 (*τοῦτο γάρ εἰσι πρέσβείας εὔθυναι, τί πέπρακται; τί ἀπήγγειλας;*) aliisque locis elucet. Itaque ex 78 fere iis locis, quibus hoc verbum in Corpore Demosthenico legitur, 46 in unam orationem de falsa legatione dictam cadunt, 9 in orationem de corona habitam, cuius in magna parte de iisdem falsis Aeschinis legationibus agitur.

[1]) Cf. 18, 169 *ἦκε δ' ἀγγέλλων τις.* — *ἄγγελος ἦλθε ὅτι* iam apud Homerum legitur. [2]) *ἀμφισβητεῖν* 57, 44 „negare" significat, ita ut *ὡς οὐ* dici necesse fuerit: sed 33, 17. 34, 4. (cf. 18, 131) notionem habet contendendi, quam ob causam enuntiatio explicativa negatione caret. [3]) In enuntiatis explicativis ab *ἀρνεῖσθαι* et *ἔξαρνον γίγνεθαι* pendentibus particula *οὐκ* usurpatur; quae cum 34, 43 (*ὡς μὲν τοίνυν γέγονέ μοι τὸ συμβόλαιον πρὸς Φορμίων' Ἀθήνησιν, οὐδ' αὐτοὶ ἔξαρνοί εἰσι*) desit, hunc locum ita explicare malim, ut *ὡς* non ad *ἔξαρνοί εἰσι* referam, sed absolute dictum esse = „quod attinet ad" intellegam. [4]) *ὑποβάλλετε* v. (Bk. Bl.): *ὑπολάβετε* S (Dd. Tu. Vo.). [5]) *καὶ λέγει* secl. Cobet V. L.[2] p. 448. [6]) *παραστῆσαι* S (Bl. RBl. Voem. We. Wr): *παραστῆναι* v. (Bk. Dd. Tu. Vo.).

δείκνυμι ὅτι 8, 73. 10, 10. 18, 99. 114. 206. 19, 83. 135. 160. 20, 11. 21, 67. 171. 30, 31. 32, 24. 38, 9. 21.[1]) 39, 6. 40, 24.[2]) 43, 73.[3]) 58, 61. III, 18. 23. pr. 24, 4. *ὡς* 2, 8. 18, 193.[4]) 19, 82. 203. 205. 335. 21, 28. 58. 23, 90. 25, 76. 86. 34, 5. 38, 27. 44, 5. 45, 43. 49. 52. 56, 27.[5]) *δείκνυμι καὶ διαμαρτύρομαι ὅτι* 42, 5.

δεικνύω[6]) *ὡς* 24, 66. 68. 45, 45.

δεῖγμα ἐκφέρω ὅτι 18, 291. *ὡς* 21, 183.

ἐπάνειμι ἐπὶ[7]) *τὰς ἀποδείξεις ὡς* 18, 42.

ἐνδείκνυμαι ὅτι 7, 6. 10, 9. 21, 200. 24, 77. 43, 68. 69.

ἐπιδείκνυμι ὅτι 7, 8. 19, 54. 203. 22, 10. 20. 25, 19. 26, 1. 16. 29, 22. 33, 35. 40, 19. 43, 2. 32. 50, 29. 51, 7. 52, 32. 57, 31. 59, 57. 82. *ὡς* 22, 28. 34. 23, 18.[8]) 24, 152. 27, 12. 24. 51. 28, 2. 29, 10. 46. 30, 14. 33, 4. 36, 19. 42. 60. 37, 1. 2. 17. 21. 38, 10. 39, 37. 40, 38. 60. 44, 15. 46, 3. 9. 12. 15.[9]) 50, 2. 52, 20. 53, 19. 59, 16. 17. 43. 119. pr. 37, 2.

ἐπιδείκνυμαι ὅτι 35, 25.

παράδειγμα γίγνομαι ὅτι 21, 76. *π. λέγω ὅτι* 25, 29. *ὡς* 20, 119. *π. ποιῶ ὡς* 36, 58.

δηλῶ ὅτι 9, 41. 20, 116. 23, 183. 44, 64. 59, 93. 100. 60, 20. *ὡς* 18, 110.[10]) 23, 164. 49, 69. 53, 22. *δηλῶ καὶ κατ-*

[1]) Eadem in paragrapho FQ. *δείξειν* exhibent pro *πάντας ἂν ὑμᾶς ὁμολογῆσαι*, ex iis quae antecedunt falso illatum. [2]) *δείξω* omnes: *διδάξω* A. [3]) *καὶ δεῖξαι* A. (Bl.): *καὶ ἐπιδεῖξαι* rell. [4]) Aken § 132 et 214 an. particulae *ὡς* hic notionem nostri „gesetzt dass" vindicat; neque vero usquam hanc interpretationem postulari puto, ne 59, 119 quidem, ubi potius duo enuntiata ad idem verbum relata esse crediderim; cf. pr. 34, 1. [5]) Adde or. 46, 5, ubi Bl. ante *ὡς ἔδει* infinitivum *δεῖξαι* excidisse suspicatur. — Dubitare licet, an 23, 117 *εἰ δείξειαν ὅπως, ἂν ἀδικεῖν βούλωνται, μὴ δυνήσονται* hic numerandus sit; mihi quidem Vo non recte videtur vertisse: „si probarent se, etiamsi vellent, nocere non posse"; malim: qua de re (cur) ... non possent. [6]) De formis in *-ύω* exeuntibus v. J. La Roche, Beitr. I., p. 155—60. [7]) Pro *ἐπὶ* Vind. 1. exhibet *εἰς*, quod Bl. olim recepit; sed cf. eiusdem ann. crit. vol. II, p. CXLIV. [8]) *τρία ἐπιδείξειν* codd., quamquam quattuor syllabae breves coacervantur; unus cod. Monac. Hermogenis p. 213 *δείξειν* praebet. Librorum auctoritatem secutus etiam Bl. *ἐπιδείξειν* retinuit. (29, 33 codd. verbum simplex et compositum permutant: *ἐδείχθη* A.: *ἐπεδείχθη* rell.) [9]) *ἐπιδεῖξαι* v.: *ὑποδεῖξαι* S.[1] (Dd.). [10]) Enuntiatum explicativum hic praeposito articulo plane substantivi vim accepit.

ηγορῶ ὅτι 45, 20; *διότι* 50, 57. *δ. καὶ διορίζομαι* 18, 40.
δῆλον ποιῶ ὅτι 18, 56. 22, 65 = 24, 172. III, 7. *δῆλός εἰμι ὅτι* 19, 111. 24, 110. *πρόδηλός εἰμι ὅτι* 25, 50.
δημηγορῶ ὡς 8, 74. 19, 321. pr. 41, 2. *δ. καὶ συνηγορῶ ὡς* 19, 15 sq.
δημηγορίας ποιοῦμαι ὡς 22, 48. 24, 161.[1])
διαφέρομαι ὡς 56, 46.[2])
διδάσκω ὅτι 11, 2. 15, 16. 18, 229. 19, 21. 24, 108. 25, 17. 44, 60. 49, 34. 55, 23. *ὡς* 20, 74. 134. 153. 166. 21, 142. 23, 25. 98. 157. 24, 189. 194. 29, 4. 32. 30, 19. 47, 13. 49, 21. 59, 86. pr. 26, 3. 34, 3. *ἢ ὡς — ἢ ὡς — ἢ ὅτι — ἢ ὡς* 35, 43. *διδάσκομαι καὶ ἀκούω ὡς* 19, 135 sq.[3])
δικάζω ὅτι 43, 5. 59, 125.
δύξαν περιποιῶ ὡς 12, 9. *δόξαν ἔχω ὡς* 2, 17.
ἐῶ[4]) *ὅτι* 20, 2. 99. 21, 103. 23, 125. 25, 18 sq. 38, 25.
ἐγγυητής εἰμι ὡς 8, 49 = 10, 24.
ἐλέγχω ὅτι 35, 27.[5]) 42, 29.
ἐξελέγχω ὅτι 7, 25. 23, 173. 28, 9. 29, 41. 31, 9. 44, 36. 45. 47, 4. 59, 125. *ὡς* 14, 38. 23, 66. 30, 37. 49, 4. 57. 59, 12. 90. *ὅτι καὶ ὡς* 46, 5.[6])
ἐλπίδας παρίστημι ὡς 19, 333.
(*εἶμι, ἦλθον*) *διέξειμι, — ἦλθον ὡς* 23, 13. 24, 12.
ἐπανῆλθον ὡς 59, 20. (cf. *ἐπάνειμι ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις ὡς* 18, 42.[7])
(*ἡγοῦμαι*) *διηγοῦμαι ὡς* 47, 68.[8])

---

[1]) *δημηγορίαν* SL. (Bk. Dd. Tu. Vo. We.); etiam 22, 48 Vo. We. *δημηγορίαν* scripserunt. [2]) *διαφέρομαι* hic idem significat quod *ἀμφισβητῶ*. „Do you dispute", Sa. ad 56, 32. Itaque legitur: *διαφέρονται δ' ὡς οὐ δεῖ*. [3]) *καὶ ταῦτ' ἤκουσεν* secl. Cobet V. L.[2] 509. [4]) Huius verbi cum *ὅτι* coniuncti non nisi futuri forma *ἐάσω* invenitur in figura quae omissio (*παράλειψις, παρασιώπησις*) vocatur adhibita. [5]) *ἐλέγχονται* S. (Dd. Bl.): *ἐξελέγχονται* v. (Bk. Tu. Vo.). [6]) Cf. p. 7 an. 5. [7]) Cf. 18, 163: *ἀλλ' ἐκεῖσ' ἐπάνειμι ὅτι ... συνέβη* et 21, 196 *ἀλλ' ἐπ' ἐκεῖνο ἐπάνειμι, ὅτι τοῦ δήμου κατηγορήσει καὶ τῆς ἐκκλησίας*. Quae tamen enuntiata explicativa cum non a verbo *ἐπάνειμι* pendeant, sed *ἐκεῖσε* et *ἐκεῖνο* latius explicent, extra causam sunt; ceterum multa et ad verba dicendi, sentienti sim. et ad alia quaedam vocabula referri possunt. [8]) 59, 110 *ὡς* particula interrogativa videtur esse, sicut 24, 139. 54, 2.

ἥκω ἐπὶ τοῦτο ὡς 39, 27. 45, 51.

θορυβῶ ὡς 6, 26. 8, 30.[1])

θρυλῶ ὡς 61, 29.

ἰσχυρίζομαι ὅτι 15, 13. 19, 332.[2]) *ὡς* 33, 27.

(*κρίνω*) *ἀποκρίνομαι*[3]) *ὅτι* 23, 212. 30, 20. 35, 30. 36. 42, 6. 43, 49. 47, 35. 48, 6. 49, 55. 50, 31. 36. 37. 37. 40. 48. 50. 55. 56. 52, 5. 8. 53, 8. 12. 23. 56, 6. 59, 102.[4])

(*λαμβάνω*) *ὑπολαμβάνω* (= respondeo) *ὅτι* 19, 89.[5]) 22, 23. 23, 93. 24, 154. 38, 27. 39, 35. 43, 33.[6]) *ὡς* 22, 23.[7])

λέγω ὅτι 1, 2. 7, 20. 8, 30. 31. 71. 9, 11. 14, 8. 15, 6. 23. 17, 7. 18, 16. 174. 232. 19, 80. 168. 193. 194. 242. 253. 309. 20, 76. 21, 28. 48. 23, 106. 107. 117. 24, 145. 210. 212. 213. 25, 6. 27. 43. 60. 29, 40. 32, 15. 33, 10. 34, 9. 11. 13. 49. 35, 4. 29. 39, 30. 42, 17. 43, 33. 47, 33. 36. 49 sq. 57. 61. 48, 37. 37. 39. 40. 41. 45. 50, 5. 47. 47. 49. 51. 52, 3. 10. 10. 19. 30. 53, 6.[8]) 7. 10. 23. 56, 5. 57, 35. 59, 23. 69. 81. 110. 60, 19. 61, 17. 48. pr. 12, 1. 13. III, 36. — *ὡς* 3, 35. 4, 13.[9]) 5, 22. 6, 27. 30. 7, 2. 7. 8, 4. 6. 7. 35. 52. 56. 57. 73. 9, 6. 14. 30. 10, 55. 58. 71. 71. 11, 7. 13, 22 = 23, 198. 15, 13. 16. 22. 16, 5. 27. 17, 14. 18, 22. 68. 111. 158. 206. 240. 257. 318. 19, 24. 70. 73. 78. 147. (182)[10]) 202. 204. 214. 235. 283. 336. 20, 2. 18. 24. 62.[11]) 76. 101. 105. 111. 131. 145. 21, 25. 27. 71. 120. 151. 191. 193. 22, 7. 17.[12]) 18. 21. 28. 36. 41. 51. (= 24, 162). 59. 59. 23, 47. 95. 98. 100. 160. 194. 24, 1. 4. 5. 60. 120. 187. 196. 208. 208. 25, 18. 29. 27, 49. 52. 28, 1. 5. 14. 29, 2. 14. 30, 10. 29. 31, 6. 12. 32, 8. 33, 24. 35. 35. 34, 14. 33. 36, 9. 18. 25. 34. 39. 37, 19. 20. 54.[13]) 38, 19. 25. 26. 39, 22. 32. 40, 20. 22. 29. 39. 41. 45. 41, 17.

---

[1]) *φατὲ καὶ θορυβεῖθ' ὡς κτὲ.* Recte Krüger Gr. Sprl. 64, 5, 4 *φατέ* vertit: „ihr sagt ja." Cf. 8, 32 *φατὲ καὶ βούλεσθε.* [2]) *διισχυρίζομαι* v. (teste We.). [3]) Cf. Karlowa, Bemerkungen z. Sprachgebr. d. Dem. Prgr. Pless 1883. [4]) Praeterea 43, 48 *ἀποκρίναιτ' ἂν ὅτι Μακάρτατος.* A. (Bk.); ceteri *ὅτι* recte omiserunt. [5]) *ὑπολαμβάνειν* codd. editores: *ὑποβάλλειν* mg. Morel. Cf. p. 6 a. 4. [6]) *ὑπολαμβάνετε* S. (Bl. Dd. Vo.): *ὑποβάλλετε* v. (Bk. Tu.). [7]) *ὑπολαμβάνετε* omnes praeter Maxim. W. V, 579, qui *ὑποβάλλετε* praebet. [8]) *ὡς* pro *ὅτι* ex iis quae antecedunt in A falso irrepsit. [9]) *ὡς .. δεῖ* ut a *λέγων* ita etiam ab *ὡς ἐγνωκότων ὑμῶν καὶ πεπεισμένων* pendet. Cf. Weilii et Blassii annotationes. [10]) *μηδ' ἀνάσχησθ' ὡς οὐ δεῖ,* scil. *λέγοντος αὐτοῦ.* [11]) *ταῦτα λέγοντες* secl. Cobet. [12]) *ταῦθ' ἃ ς οὐ παρὰ τὸν νόμιν ἐστίν* etiam ad *οὐδ' ὑμεῖς* (*ἂν*) *πεισθείητε* referendum est. [13]) *εἰ μὴ τοῦτο λέγεις ὡς ὃς*

45, 23. 34. 37. 43. 44. 83. ⟨49,39⟩[1]) 51, 5. 53, 6. 54, 14. 44. 56, 21. 41. 57, 62. 58, 27. 30. 31. 34. 46. 48. 63. 68. 59, 118. 60, 30. 61, 42. pr. 30, 1. 33, 2. *ὡς καὶ ὅτι* 24, 187. *λέγω καὶ αἰτιῶμαι ὡς* 19, 120. 37, 20. *λ. καὶ κατηγορῶ ὡς* 45, 47. *οὔτ' ἐρῶ . . . οὔτε δεῖξαι δυνήσομαι ὡς* 20, 98.

ἀντιλέγω ὅτι 22, 9. *ὡς* 8, 31. 13, 2. 16, 4. 14. 22, 12. pr. 12, 1. 49, 1.[2])

προλέγω ὅτι 5, 10. 16, 12. 19, 321. *πρ. καὶ δείκνυμι ὅτι* 20, 103.

συνεῖπον καὶ παρῄνεσα ὡς 13, 1.

λόγον λέγω[3]) *ὡς* 7, 2. 16, 14. 20, 120. 21, 104. 22, 17. 23, 92. 110. 27, 25. 36, 43. 58, 16. Passive dicuntur *οἱ λόγοι οἱ παρ' ἐμοῦ λεγόμενοι ὅτι* 59, 82 et *οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες ὡς* 18, 35.[4]) — *λόγον προσφέρω ὅτι* 48, 6. — *παράγω τῷ λόγῳ ὡς* 46, 1.[5]) *ἐπαίρω τῷ λόγῳ καὶ φυσῶ ὡς* 59, 38.[6]) *οὐδ' ἐκείνων ἀπέχομαι τῶν λόγων ὅτι* 22, 42. *ὡς . . . καὶ ὅτι* 24, 190. *οὐδ' ἐκείνου γ' ἀποστατέον τοῦ λόγου ὅτι* 20, 139.

λογοποιῶ ὡς 6, 14. 21, 198.

λογοποιοὺς καθίημι ὡς 24, 15.

ἀπολογοῦμαι[7]) *ὡς* 59, 119. *ἀπολ. καὶ μαρτυρίας παρέχομαι ὅτι* 33, 32.

ἂν σοὶ δανείσῃ τοῦτον δημοσίᾳ μισεῖσθαι προσήκει. Bl. *ὡς* delendum et *προσήκειν* scribendum censet.

[1]) *εἰπεῖν* add. Hirschig, Gebauer Lys. p. 221 (Bl.); *λέγειν* add. Reiske. Omnia haec in A omissa sunt. [2]) *ἀντιλέγω ὡς οὐ* = negare, *ἀντιλέγω ὅτι* = contra verba alicuius alia quaedam pro argumentis proferre. 19, 303 (*ἀλλὰ μὴν ὅτι ταῦθ' οὕτως ἐχει, αὐτὸς οὐχ οἷός τ' ἀντειπεῖν ἔσται*) *ὅτι* absolute dictum esse (= quod, quod attinet ad) et ex ipsa particula *ὅτι* et ex omissa negatione videtur. [3]) Accusativi *λόγον* et *λόγους* verbo *λέγειν* adiuncti ubique vel pronominibus (*τοῦτον, ἐκεῖνον, τοιοῦτον*) vel adiectivis (*ἀσεβεῖς, δεινοὺς, κενότατον, πολλούς*) accuratius definiuntur. [4]) Cf. 13, 16 ubi Madvig, Adv. crit. I, 456, particula *ὅτι* inserta scripsit: *ἕτεροί γε λόγοι παρερρυήκασι πρὸς ὑμᾶς ψευδεῖς . . . οἷον ὅτι ἐν τοῖς δικαστηρίοις ὑμῖν ἐστιν ἡ σωτηρία καὶ δεῖ τῇ ψήφῳ τὴν πολιτείαν ὑμᾶς φυλάττειν.* [5]) Cf. 23, 95 *παραγωγὰς δέ τινας τοιαύτας ἐρεῖ ὡς κτἑ.* [6]) De duabus constructionibus hac in paragrapho confusis cf. Schaeferi annot. ad h. l. [7]) Cf. Cobet V. L.[2] p. 377.

ἀπολογίᾳ καταχρῶμαι ὡς 49, 63. *ἀπολογίαν ποιοῦμαι ὅτι* 49, 59.

(*λείπω*) *παραλείπω ὅτι* 9, 21. 19, 182. 22, 52 = 24, 163. 57, 18.

(*μαρτύρομαι*) *διαμαρτύρομαι ὅτι* 19, 45. 48, 46. [cf. 42, 5]. *ἐπιμαρτύρομαι ὅτι* 34, 28.

μαρτυρῶ ὅτι 9, 62. 23, 162. 24, 16. 33, 16. 29. 30. 35, 50. 36, 14. 46, 19. 47, 11. 27. 48, 4. 55, 15. 57, 69. *ὡς* 19, 40. 28, 2. 29, 37. 33, 31. 34, 41. 37, 23. 40, 24. 31. 41, 19. 45, 23. 46, 25. 47, 6. 13. 25. 39. 78 ter. 49, 34. 37. 38. 43. 52, 15. 52. 57, 23. 58, 10. *ἢ ὡς — ἢ ὅτι — ἢ ὅτι — ἢ ὡς — ἢ ὅτι — ἢ ὡς* 43, 40. *μ. καὶ ἐπιδείκνυμι ὅτι* 40, 19.

μάρτυς γίγνομαι ὡς 27, 14.[1]) *μ. εἰμί ὡς* 37, 18. 47, 15. *μάρτυρές εἰσιν ... καὶ περιφανῆ τεκμήρια ὡς* 49, 65.

μάρτυρα(ς) παρέχομαι ὅτι 19, 205. *ὡς* 28, 2. 30, 9. 36. 38. 33, 22. 41, 6. 45, 5. 46, 2. 57, 46. 59, 5. *ὡς ... ἔπειθ' ὅτι .. εἶθ' ὅτι* 57, 19.

μάρτυρας ποιοῦμαι ὡς 47, 16. 17.

μαρτυρίαν δίδωμι ὅτι 59, 63. *μ. ἐμβάλλομαι ὡς* 28, 1. 40, 58. 47, 16. *μ. καταλείπω ὅτι* 20, 96.[2]) *μ. παρέχομαι ὅτι* 48, 33. *ὡς* 28, 1. 43, 31. 47, 46. 49, 41. 50, 57. 59, 55. 88. *μ. ποιοῦμαι καὶ παρακαταθήκην καταλείπω ὅτι* 59, 76. *ἀναγνώσομαι, — εται, ἀναγίγνωσκε, ἀνάγνωθι τὰς μαρτυρίας ὅτι* 43, 35. 48, 3. 34. *ὡς* 38, 3. 39, 36. 42, 23. *λαβὲ τὴν (τὰς) μαρτυρίαν(-ας) ὅτι* 35, 33. *ὡς* 36, 48. 41, 24. 57, 23.

μυθολογῶ ὡς 60, 29.

νεανιεύομαι ὡς 19, 194.

ὁμολογῶ ὅτι 20, 26. 30, 12. 32, 2. 37, 58 = 38, 21.[3]) 50, 11. 56, 37. pr. 22, 1. *ὡς* 7, 14. 24, 152. 59, 5.

ὁμολογούμενον καθίστημι ὅτι 7, 9.

συνομολογῶ 26, 10.

---

[1]) 27, 7 (*τὸ δὲ πλῆθος τῆς οὐσίας οτι τοῦτ' ἦν τὸ καταλειφθέν, μέγιστοι μὲν αὐτοὶ μάρτυρές μοι γεγόνασιν, ... δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον ὑμᾶς ἀκοῦσαι τὰ ι' ἐνεργὰ αὐτῶν καὶ ὅσ' ἦν ἀργὰ καὶ ὅσου ἦν ἄξι' ἕκαστα*) hic non numeraverim; intellegam potius: sed quod ad fortunarum relictarum multitudinem attinet etc. [2]) Sa *ὅτι παρανομεῖ* delendum putat. [3]) Cf. p. 7 ann. 1.

(ὄμνυμι) ἀντόμνυμι ὡς 43, 3.

ἀπόμνυμι ὡς οὐ 21, 120. διόμνυμαι ως 59, 10.

προόμνυμι ὡς 29, 52.

ὄνομα τίθημι ὅτι 35, 26.

(ὁρίζω) διορίζω 19, 223. 244.

πείθω ὡς 7, 18. 19, 61. 204. 24, 66. 76. 40, 9. 10. 49, 4. 52, 15. 29. 58, 54. 62. Cf. 4, 13. 22, 17. 23, 25.

πεῖραν δίδωμι ὅτι 16, 29. 24, 24. 36, 43.

πιστὸν δίδωμι ὡς 25, 100.

προφασίζομαι ὡς 33, 18.

σημεῖον λέγω ὅτι 32, 16. σ. παρέχομαι διότι 58, 43.

σιωπῶ ὡς 9, 50.

(στέλλω) ἐπιστέλλω ὅτι 53, 5. ὡς 7, 19. 41.

(σκευάζω) κατασκευάζω ὡς 20, 110. 43, 65. [59, 9.] [1])

τεκμήριον δείκνυμι ὡς 57, 63. τ. λέγω ὅτι 36, 19. 49, 45. ὡς 49, 48. τ. ποιοῦμαι ὡς 37, 1. 57, 6. — τεκμηρίῳ χρῶμαι ὡς 45, 13. τ. καταχρῶμαι ὅτι 49, 57. ὡς 47, 30. — τεκμήρια subaudias 47, 29: ψηφίσματα καὶ νόμους παρεχομένῳ ὡς. Cf. τεκμήριον ἕστηκα ὡς 20, 37.

(τίθημι) παρατίθημι ὡς 10, 55.

προστίθημι ὅτι 18, 231. 19, 45.

ὑποτίθημι ὅτι 35, 54.

ὑπισχνοῦμαι ὅτι 19, 102. ὡς 7, 34.

(φαίνω) ἀποφαίνω ὡς 27, 49. 45, 52. ἀποφ. καὶ μεμαρτύρηται ὅτι 59, 49.

φανερὸν ποιῶ ὅτι 8, 37. 31, 4. φανερὸς γίγνομαι ὅτι 23, 175. καταφανὴς γίγνομαι ὅτι 48, 50. 51. κ. εἰμι ὡς 47, 74.

φημί [2]) ὅτι 16, 20. 19, 88. 20, 135. (22, 23.) [3]) 24, 204. ὡς 4, 48. 27, 19. [4])

---

[1]) „Non intellego istam constructionem κατασκευάσας ὡς εἴησαν", Taylor. Cum lacuna verborum omissorum in Sr. capax sit (Bl.), fortasse λέγειν supplendum est; cf. 55, 1 τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἑαυτοῦ κατεσκεύασεν ἀμφισβητεῖν μοι τῶν χωρίων. Participium λέγοντας suppl. Reiske; idem vel potius ἐροῦντας N. Sjoestrand, Comment. Acad. Lund. 1889 p. 11 proposuit. [2]) Errat W. Rutherford (Babrius, Lond. 1873 p. LVI) cum verbum φημί exceptis Xenophontis scriptis apud eos tantum scriptores qui mera dialecto Attica iam destructa floruerunt cum particula

φράζω ὅτι 50, 26 = 27. *εἰδότι φράζω ὅτι* 25, 47. *φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι ὅτι* 19, 3. 24, 200.

(*χειροτονῶ*) *ἀντιχειροτονῶ ὡς* 59, 5.

(*χρῶμαι*) *καταχρῶμαι*[1]) *ὅτι* 48, 44. *ὡς* 43, 39.

ψεύδομαι ὅτι 43, 29. *ὡς* 27, 53.

τὴν ψῆφον φέρω ὡς 57, 61. cf. *λέγε τὸ ψήφισμα ὡς* 19, 161.

b) Verba cogitandi, sentiendi sim.

ἀγνοῶ[2]) *ὅτι* 1, 16. 3, 14. 7, 13. 8, 13. 9, 29. 10, 2. 18, 81. 238. 19, 22. 20, 34. 56. 105. 119. 143. 165. 21, 15. 156. 23, 6. 90. 25, 1. 13. 31. 36, 44. 39, 1. 22. 27. 45, 78. 48, 52. 56, 48. 57, 16. 58, 58. pr. 32, 2. 38, 3. 39, 3. 45, 2. III, 6. IV, 1. *ὡς* 40, 21. III, 23. *οὐκ ἀγνοῶ οὐδ' ἐμὲ λέληθεν ὅτι* 36, 28.

αἰσθάνομαι ὅτι 5, 8.[3]) 19, 77. 23, 210. 32, 5. 36, 48. 43, 23. 64. 66. 45, 79. 48, 5. *ὡς* 23, 114. 24, 39.

ἀκούω ὅτι 6, 33.[4]) 19, 22. 306. 23, 152. 165. 29, 58. 34, 17. 37, 9. 19. 39, 21. 43, 21. 67. 47, 67. 58, 52. (de 19, 65. 21, 184. 24, 109. 155. 43, 32. cf. § 2.). *ὡς* 1, 22. 14, 12. 19, 306. 20, 54. 58, 24. *ὡς ... καὶ ὅτι* 59, 79. *ἀκούω καὶ καταμανθάνω ὅτι* 20, 98. *ἀκηκόατε καὶ μεμαρτύρηται ὑμῖν καὶ ὡς — καὶ ὅτι* 48, 35.

γιγνώσκω ὅτι 3, 10. 8, 39 = 10, 11. 12, 17. 16, 19. 19, 245. 22, 38. 44. 63. 23, 83. 118. 158. 159. 169. 195. 24, 32. 146. 27, 27. 29, 29. 40. 30, 4. 28. 33. 34, 1. 36, 52. 37, 18. 43, 62. 45, 2. 5. 15. 27. 46, 11. 48, 46. 51, 7. 53, 21. 58, 10. 59, 53. 68. 100. 104. pr. 11, 1. 30, 2. (cf. 20, 2.). — *ὡς* 1, 14. 11. 3. 34, 47. 36, 3. 37, 39. 46, 14. 59, 89. pr. 1, 2 (cf. 4, 13. 47, 74.). *διότι* 58, 36. *ὡς .. καὶ ὅτι* 29, 50. *γιγνώσκω καὶ ὁρῶ ὅτι* 10, 7.[5]) *τὴν γνώμην ἔχω ὡς* 4, 5. [cf. *ἐν τῇ γνώμῃ παρίστημι* p. 6.].

ὁτι consociari contendit. [3]) *φῇ* ex iis quae antecedunt supplendum est. [4]) His locis 21, 98 addendus est, nisi illic *ὅτι* pro particula causali habemus.

[1]) Blass, Att. Bereds. III, 1[2] p. 556 *καταχρῶμαι* absolute dictum deterioris Graecitatis esse docet. [2]) *ἀγνοῶ ὅτι* in negativis tantum enuntiatis occurrit. [3]) Pro *ᾐσθῆσθαι* Bl. c. AY. *γιγνώσκειν* scripsit; *ᾐσθῆσθαι* restituit vol. II. p. CXXXII. Cf. 19, 1. 24, 39. [4]) *ὅτι ... ἐστιν* simul ad *ἀκούητε* et *ὁρᾶτε καὶ εὖ εἰδῆτε* referendum est. [5]) *ἵν'*

ἐλπίδ' ἔχω ὡς 28, 21. [cf. *ἐλπίδας παρίστημι* p. 8.].

ἐνθυμοῦμαι ὅτι 9, 53. 15. 16. 35. 16, 30. 19, 1. 239. 310. 20, 8. 21, 8. 11. 54. 197. 22, 43. 46. 23, 162. 177. 33, 29. 40, 22. 23. 47. 50. 61. 43, 60. 44, 4. 45, 25. 44. 46, 15. 28. 53, 29. 57, 3. 59, 116. 61, 4. pr. 12, 2. 26, 1. 32, 3. — *ὡς* 57, 57. *ὅτι καὶ διότι* 61, 37. *ἐνθυμοῦμαι καὶ ὁρῶ ὅτι* 20, 118.

ἐπίσταμαι ὅτι 14, 34. 16, 8. 18, 174. 21, 173. 24, 109. pr. 20, 1. *ὡς* 16, 9.

εὑρίσκω ὅτι 24, 81.

θεῶμαι ὅτι 19, 341.

θεωρῶ ὅτι 26, 16. 39, 19.

(*λαμβάνω*) *παραλαμβάνω ὡς* 60, 28.

ὑπολαμβάνω [1]) (= existimo) *ὡς* 20, 35. 32, 21. 36, 28. 61, 34. 38. III, 8.

(*λανθάνω*) *ἐπιλανθάνομαι ὅτι* 35, 1.

λογίζομαι ὅτι 4, 4. 31. 15, 19. 18, 120. 19, 338. 20, 49. 22, 22. 23, 74. 145. 24, 206. 36, 8. 45. 45, 48. 48, 6. 54, 32. 56, 13. pr. 9, 1. 21, 3. 24, 3. 25, 2. 39, 1. 53, 2. I, 13. V, 3. — *ὡς* 11, 20.

λογισμὸν λαμβάνω ὅτι 23, 156. *λ. λογίζομαι ὅτι* 59, 57.

διαλογίζομαι ὅτι 23, 26. 25, 25.

ἐκλογίζομαι καὶ θεωρῶ ὅτι 21, 123.

ἐπιλογίζομαι ὅτι 44, 34. 54.

ὑπολογίζομαι ὅτι 19, 126.

μανθάνω ὅτι 4, 39. 20, 15. 22, 25. 23, 138. 24, 32. 91. 27, 32. 37, 52. 38, 9. 40, 24. 44, 60. 56, 33. 57, 46. *ὡς* 27, 54. 44, 12. 59, 14.

καταμανθάνω ὅτι 55, 2. 61, 40. *ὡς* 44, 57.

μέμνημαι ὅτι 18, 34. 19, 171. 236. 23, 215. 36, 25. 40, 30.

συμμέμνημαι [2]) *ὅτι* 46, 2.

ἐμνήσθην ὅτι 24, 138. *ὡς* 18, 129. *ἀνεμνήσθην ὅτι* 19, 249. 34, 49. 50, 4. 52, 32.

ὑμῶν ἕκαστος .. τοῦτο γνῷ καὶ ἴδῃ S. [1] v. (Bk. Bl. Tu. Vo. Voem): *εἰδῇ* S. [2] A. Stob. Flor. 43, 67 (Dd. We.).

[1]) *ὑπολαμβάνω* = existimo ubique negatione aliqua instructum est. [2]) „A verb apparently never used elsewhere, except in later Greek.“ Sa.

μνημονεύω ὅτι 15, 6.[1]) 24, 41.
(*νοῶ*) *ἐννοῶ ὅτι* III, 11. — *οὖμαι ὡς* 11, 9. 21.
ὑπονοῶ ὅτι 46, 1.

οἶδα[2]) *ὅτι* 2, 25. 3, 2. 9. 11. 4, (12) 29. 50. 50. 51.[3]) 5, (10) 15. 20. 22. (6, 29. 30.) 7, (20) 26. 8, 11. 32. 41. (= 10, 13.) 43. (= 10, 15) 58. (= 10, 60.) 60. (= 10, 62.) 74. 9, (1) 30. 12, 9. 13, 16. 14, 36. 16, 24. 17, 19. 18, 94. 156.[4]) (171) 173. 174. 195. 202. 268. 272. 276. 277. (293) 305. 315. 19, (7. 9. 9.) 26. 31. 44. 57. 70. 83. 86. 88. 98. 116. 135. 148. 149. 151. 154. 187. 190. 192. (206 bis) 215. 247. 264. (273) 285.[5]) (304. 309) 312. 20, 22. 26. 27. 31. 75. 88. 127. 155. 21, 26. (27) 29. (29) 32. 51. 56. 60. (65. 71) 77.[6]) 82. 99. (160) 169. (181) 186. 202. 219. 22, 4. 13. 14. 25. 62. 62. 75. (= 24, 183.) 23, (33) 61. 67. 88. 102. 105. 116. 117. 118. 130. 139. 145. (146) 174. 220. 24, 36. (53. 81) 91. 123. 143. 158.[7]) [163][8]) 187. (204) 211. 217. 25, (27. 29) 36. (47) 27, 2. 7. 8. 34. 28, 22. 24. 29, 2. 5. 9. 22. 30, 3. 5. 23. 26. 35. 31, 12. 33, 14. 34, 30. (35, 43. 45. 36, 3. 31.[9]) 37, (2) 8. 17. 45. 38, 4. 17. 39, 20. 40, 15. 21. 40. 44. 58. 58. 41, 18. 42, 13. (43, 41. 48.) 44, 8. 45, 15. 19. 48. 51. 71. 46, 2. 9. 28. 47, 10. 11. 18. 31. 73. 78. 48, (2) 40. 49, 18.[10]) 31. 61. 61. 50, 41. 44. 45. 65. 66. 52, 17. 22. 28. 32. 53, (3) 11. 54, (2) 6.[11]) 10. 55, 9. 22. 34. 56, 1. 9. 58, 15. 48. 64. 59, 44. 64. 74. 85. 87. pr. (7, 2). 10, 2. 23*α*. 23*β*. 26, 2. 11, 8. III, 5.[12]) — *ὡς* 40, 5. 52. 46, 18. 55, 8. *ὅτι .. ἔτι δ' ὡς* 55, 27. *οἶδ' ἀκοίων ὅτι* 4, 24. 23, 182. 38, 7. (cf. 6, 33.). *οἶδα καὶ μέμνημαι ὅτι* 18, 249.

---

[1]) Y, la critique des textes Grecs à l'école pratique des hautes études (Revue de philologie III, 32—60), *ὅ τι* pro *ὅτι* scribendum proponit. [2]) Numeri uncis inclusi eos locos indicant, ubi *οἶδ' ὅτι, ἴσθ' ὅτι* adverbiorum loco usurpantur. Cf. Goodwin Synt. 705, Kuehner, Gr. § 548, 3. 551, 6 an. 1., Madvig. Synt. § 193 an., We. ad 9, 1. 19, 9. [3]) *ὥσπερ οτι .... συμφέρει ... οἶδα* v. (Bk. Dd. Tu. Vo. We.): *ὥσπερ συμφέρον οἶδα* Y (Schaefer Bl.). [4]) *ἵν' εἰδῆτε* omnes: *ἵν' ἴδητε* Bl. [5]) *ἵνα τοίνυν εἰδῆθ'*: *ἴδηθ'* Vind. 4. [6]) *ἵν' εἰδῆθ'*: *ἵν' ἴδηθ'* Bl. (num.) [7]) Pro *ὅτι* in AY *ὡς* legitur. [8]) *εἰ οἶδ' ὅτι* del. Bl., quod haec verba, quae 22, 52 desunt, malum syllabarum brevium concursum efficiunt. [9]) Eadem in paragrapho Schaefer et Bl. alterum *εἰ οἶδ' ὅτι* recte omiserunt. [10]) *ἴδειτε* S[1], *ἴδητε* FQ.: *εἰδῆτε* (Bk. Bl. Dd.) [11]) *εἰδῆτε* omnes: *ἴδηθ'* Bl. suspicatur. [12]) Adde etiam 27, 8 ubi Bl. pro librorum *ἔπειθ' ὅτι* scripsit: *ἵν' εἰδῆθ' ὅτι.*

πρόοιδα ὅτι 8, 50 = 10, 26.

σύνοιδα ὅτι 27, 57. 29, 12. 49. 48, 6. 60, 25. 61, 7.

σύνοιδα καὶ πρόδηλόν ἐστιν ὅτι pr. 46, 3.

ὁμογνώμονες γιγνόμεθα ὡς 10, 75.

ὁρῶ ὅτι 2, 5. 4, 5.[1]) 6, 8.[2]) 14, 15. 15, 17. 18, 7. 49. 87. 118.[3]) 158. 177.[4]) 19, 29. 95 157. 239.[5]) 254.[6]) 270.[7]) 271. 283. 294. 300. 302. 21, 151. 22, 30. 76. (= 24, 184.[8]) 23, 89. 156. 162. 24, 27.[9]) 25, 32. 36, 6. 32. 39, 23. 41, 28.[10]) 44, 63. 45, 29. III, 20. V, 3 *ὡς* 3, 3. 11, 7. 19, 126. 20, 28. 23, 50. 123. 31, 8. 36, 1. 60, 2. pr. 1, 3. *ὁρῶ καὶ γιγνώσκω ὅτι* 21, 143.[11]) *ὁ. καὶ θεῶμαι ὅτι* 4, 3.[12]) *σημεῖον ὁρῶ ὅτι* II, 18.

καθορῶ ὅτι 24, 156. *ὡς* 23, 135.

παρορῶ ὅτι 24, 156.

συνορῶ καὶ λογίζομαι ὅτι 45, 68.

πεῖραν ἔχω ὅτι 23, 179. [cf. 15, 16. *πεῖραν δίδωμι* p. 12.]

πιστεύω ὅτι 58, 34. *οὐ πιστεύω ἀλλὰ λογίζομαι ὅτι* pr. 53, 3.

πυνθάνομαι ὅτι 3, 35. 47, 38. 48, 19. 49, 16. *ὡς* 9, 12.

(*σκέπτομαι*)[13]) *ὅτι* 17, 10. 23, 94.[14]) 31, 10. 49, 37. 52, 25. *διότι* 46, 16. *σκ. καὶ λογίζομαι ὅτι* 20, 83.

σκοπῶ ὅτι 8, 10. 19, 38. 20, 25. 23, 38. 129. 24, 210. 36, 34. 54, 27. *ὡς* 24, 117. 29, 35.

ὑποψίαν ἔχω ὡς 57, 25. 61, 5. *ὑπ. λαμβάνω ὡς* 29, 24.

c) Verba accusandi calumniandi, sim.

(*ἀγορεύω*) *καταγορεύω ὅτι* 48, 16. (= *ἐξελέγχω*).

αἰτιῶμαι ὡς 22, 2. = 24, 7. 33, 37. 57, 19. *αἰτιῶμαι καὶ λέγω ὡς* 56, 11. [cf. *λέγω καὶ αἰτιῶμαι* p. 10].

---

[1]) *εἶδε* S. (editores): *οἶδε* v.: *ᾔδειν* ci. Cobet. [2]) *εἶδε* S. (editores): *οἶδε* L. v. [3]) *ἴδηθ'* S.: *εἰδῆτε* L. v.: (Dd. Di. Li.). [4]) *ἰδοῦσιν* SL.: *εἰδοῦσιν* AY, *εἰδόσιν* v. (Dd. Di.). [5]) *ὅτι* S. (editores): *διὰ τί*; *ὅτι* L. v. [6]) *ἴδηθ'* S.: *εἰδῆθ'* v. (Dd.) [7]) *ἰδεῖν* S.: *εἰδέναι* L. v. [8]) *εἶδεν* S. (editores): *οἶδεν* v. [9]) *ἴδηθ'* SL.[1]: *εἰδῆθ'* (v. Dd.). [10]) *ἴδωσιν* (*ιδωσιν*) S.: *εἰδῶσιν* v. (Dd.) [11]) *ἴδητε* Bl. c. Rhen. IV, 539: *εἰδῆτε* rell. [12]) *ἴδητε* Bl.: *εἰδῆτε* rell. Cf. RdBl. krit. Anh. p. 177. [13]) Praesens *σκέπτομαι* in sermone Attico fere inusitatum est; fut. et aor. saepe leguntur. cf. Veitch Greek Verbs Oxford[2] 1887. p. 591, Kuehner-Blass, Grammatik I, 2 (Hannover[3] 1892) p. 537. [14]) Ante *ὅτι* in F *ὁρᾶν* insertum est.

αἰτίας φέρω ὡς 58, 22. — *αἰτίαν ἐπιφέρω ὡς* 33, 22.

(*βάλλω*) *διαβάλλω ὡς* 57, 18.

βλασφημῶ καὶ λέγω ὡς 18, 82.

(*γιγνώσκω*) *καταγιγνώσκω ὡς* 21, 4. 32, 22. 61, 5.

γράφομαι (= accuso) *ὡς* 59, 62.

κατηγορῶ ὅτι 23, 13 (*κατηγορεῖ* = *δεικνύει*). *ὡς* 19, 75. 21, 134.

κατηγορίαν ποιοῦμαι ὡς 22, 43. — *κατήγορος γίγνομαι ὅτι* (= *ἐξελέγχω*) 45, 23. *ὡς* 24, 87.

(*καλῶ*) *ἐγκαλῶ ὡς* 17, 19. 38, 16.

(*μαρτυρῶ*) *καταμαρτυρῶ ὅτι* 43, 47 (= *ἐξελέγχω*). *ὡς* 29, 7. 57, 34. 59, 49. 62.

ὄνειδος παρασκευάζεται ὡς 19, 78.

φοβῶ ὡς 14, 25. Cf. *τὸν φόβον ἀναιρῶ ὡς* 10, 36.

Reliqui loci, quibus enuntiata ab *ὅτι* vel *ὡς* incipientia ad verba accusandi vel laudandi vel affectuum referuntur, hic praetermittendi sunt, cum enuntiata illa pro causalibus habenda sint, non ab iis quae nominavi ut a genuinis verbis dicendi vel sentiendi pendeant.

B) Verba impersonalia.

ἔστι τις ἀμφισβήτησις ὡς 18, 131.

γνώριμόν ἐστιν ὅτι pr. 50, 3.

δῆλόν ἐστιν ὅτι 1, 5. 2, 19. 4, 43. 8, 8. 26. 17, 27. 18, 41. 313. 317. 19, 33. 76. 329. 21, 162. 22, 19. 23, 16. 24, 66. 30, 10. 18. 31, 3. 5. 11. 12. 52, 23. 55, 30. 56, 42. 58, 49. II, 14. *ὡς* 8, 16. 18, 10. 23, 163. *διότι* 58, 42. His adiungam eos locos ubi *δῆλον ὅτι* adverbii („nimirum", „scilicet") munere fungitur; a quibus eos, ubi ab editoribus *δηλονότι* scriptum est, non separabo: 5, 25. 8, 37. 18, 124. 130. 273. 291.[1] 19, 40. 120. 191. 240. 20, 62. 21, 55. 134. 164. 200. 25, 66. 69. 73. 77. 27, 55. 29, 33. 47. 31, 9. 32, 26. 39, 17. 41, 13. 15. 17. 43, 34. 44, 38. 54. 45, 37. 37.[2] 46, 12. 55, 4. 17. 59, 110. *δῆλον ὡς* 7, 33. 23, 118. 56, 4. IV, 3. — *δῆλον γίγνεται ὅτι* 38, 14. 54, 13. *ὡς* 23, 162.

οὐκ ἄδηλόν ἐστιν ὅτι 20, 1. 30, 6. 45, 61. 55, 26. 61, 36. pr. 34, 1.

[1]) Secl. Bl. [2]) Om. S.

εὔδηλον γίγνεται ὅτι 16, 18. *εὔδ. ἐστιν ὅτι* 21, 186. 23, 10. 57, 25.

πρόδηλον γίγνεται ὅτι 21, 66. *πρόδ. ἐστιν ὅτι* 20, 63. 56, 18. (cf. *σύνοιδα καὶ πρδ. ἐ.* p. 16.)

ἐναργὲς γίγνεται καὶ σαφὲς ὡς 14, 4.

ἔστιν ἐν τῇ συγγραφῇ ὅτι 35, 21.

ἔνεστι ὡς 19, 36.

λανθάνει[1]) *ὅτι* 1, 25. 7, 5. 20, 65. 23, 95. 60, 30. 31. 61, 7.

λόγος ἐστίν ὡς 9, 47. 16, 11. 20, 112. 23, 191. *ὁ δὴ πολὺς τοῦ λόγου ... ἔσται ὡς* 44, 6. *λοιπὸς λόγος ἐστὶν ὡς ... καὶ ὅτι* 10, 32 sq. *ἥκει λόγος ὡς* 19, 134. 21, 26. — Ad substantivum *λόγος* absolute positum enuntiata explicativa referuntur: 23, 99 (*ὁ τοιοῦτος λόγος ὡς*), 19, 256 (*ὁ λόγος οὗτος ὡς*). Cf. *τὸ κατασκεύασμα τὸ τῶν αἰτιῶν ὡς* 10, 60.

μαρτυρία γίγνεται ὅτι 24, 159.

παρέστηκέν μοι ὡς III, 36.

τῷ πιστόν ἐστιν ὡς ...; 30, 20. 33.

πρόφασις γίγνεται ὡς 50, 54.

σημεῖον ὑπάρχει ὡς 57, 51.

τεκμήριόν ἐστιν ὅτι 24, 147. 34, 36. 47, 77.[2]) 53, 1. 59, 58. *ὡς* 38, 20. 53, 2. *τ. γίγνεται ὅτι* 7, 11.

φανερὸν γίγνεται ὅτι 11, 1. 30, 14. 57, 64. 60, 23. III, 23. *φ. ἐστιν ὅτι* 27, 32. 44. 29, 44. 30, 18. 33, 16. 56, 23. 58, 39.

καταφανές ἐστιν ὅτι 17, 27.[3]) 43, 22.

§ 2. De particulis *ὅτι* (*διότι*) et *ὡς*.[4])

De particularum *ὅτι* et *ὡς* originibus et antiquissimo usu P. Schmitt[5]) diligentissime egit. Cuius ex commentario apparet:

---

[1]) *λανθάνει* (= fugit me) sicuti *ἀγνοῶ*, quod ei simillimum est, non nisi cum negatione iunctum invenitur. [2]) *μέγα τεκμήριον ὑμῖν ἔστω*: *ἐρῶ* ci. Seager. [3]) *πῶς οὐ καταφανὲς ὅτι* Andr. Spengel Bl.: *κ. ποιεῖ* ABY (Bk. Dd. Tu. Vo. We.): *κ. ἦν ποιεῖ* F. [4]) Krueger 65, 1, 4. Kuehner § 550, 1 an. 1, qui recte Madvigii (Synt. 159 an. 3) sententiam refellit. [5]) Ueber den Ursprung des Substantivsatzes mit Relativpartikeln i. Gr. = M. Schanz, Beitr. III, 1, Würzburg 1889. Cf. Goodwin, Syntax of the moods and tenses of the Greek Verb (Cambridge[3] 1889) 312, 1. 663.

ὅτι olim fuisse accusativum pronominis relativi, sed iam apud Homerum plane in coniunctionis usum abiisse; ως autem ex illius ablativo paulatim in coniunctionem transgressum notione primitiva ex parte mutata nonnullis locis eundem quem ὅτι sensum occupavisse. Ceterum huius particulae ὡς (= „dass") apud Homerum non nisi primitias cognosci, cum in Iliade undecies tantum, in Odyssia, quam recentioris aetatis esse constat, paulo saepius (septies decies) ita usurpata sit, ὅτι autem (vel ὅ, id quod cum illo alternat) a verbis dicendi, sentiendi sim. pendens quinquagies inveniatur.

His praemissis ad usum Demosthenicum explicandum pergamus.

In quo ὅτι et ὡς post verba dicendi, sentiendi sim. ita usurpari videmus, ut illius finibus tamquam imminutis, huius propagatis in universum certae quaedam leges valeant, secundum quas alteris locis ὅτι, alteris ὡς adhiberi soleat. Ὅτι enim praecipue dicitur, si ea, quae enuntiatis explicativis continentur, vel facta (dicta) esse vel fieri (dici) vel futura esse (dictum iri) simpliciter narratur; itaque reperitur, ubi res verae commemorantur (ut 18, 32 *δεῦρ' ἀπαγγειλάντων ἡμῶν ὅτι μέλλει καὶ παρασκευάζεται πορεύεσθαι*), colloquia enarrantur (ut 50, 40 *λέγοντος δέ μου ταῦτα, ἀπεκρίνατό μοι ὅτι μύθους λέγοιμι*), aliqua, quibus falsa adversariorum argumenta refutentur, proferuntur (ut 19, 89 *πρὸς δὴ ταῦτ' ἐκεῖν' ὑμᾶς ὑπολαμβάνειν δεῖ, ὅτι καὶ τὰ Φιλίππου πράγματ' ἐκ τῆς εἰρήνης γέγον' εὐπορώτερα πολλῷ* κτἑ.). Ὡς autem praesertim usurpatur, si quae ab oratore commemorantur ex eorum, a quibus sive dicuntur sive dicta sunt, mentibus intellegenda sunt. Itaque legitur primum, ubi non nisi singulorum sententiae aut consilia communicantur (ut 1, 14 *εἰ δ' ὁ μὲν ὡς ἀεί τι μεῖζον τῶν ὑπαρχόντων δεῖ πράττειν ἐγνωκὼς ἔσται, ἡμεῖς δ' ὡς οὐδενὸς ἀντιληπτέον ἐρρωμένως τῶν πραγμάτων* κτἑ.); deinde, ubi quae ipsius oratoris iudicio adversa sunt pronuntiantur (ut 18, 22 *εἰς τοῦθ' ἥκειν ἀναιδείας ὥστ' ἐτόλμα λέγειν, ὡς ἄρ' ἐγὼ πρὸς τῷ τῆς εἰρήνης αἴτιος γεγενῆσθαι, καὶ κεκωλυκὼς εἶην τὴν πόλιν μετὰ κοινοῦ συνεδρίου τῶν Ἑλλήνων ταύτην ποιήσασθαι*); qua de causa frequentissimum est, ubi enuntiationibus explicativis argumenta quaedam continentur, quae orator

ab adversariis allatum iri fingit impugnandaque sibi proponit (ut 19, 134 *τάχα τοίνυν* [*ἴσως*] *καὶ τοιοῦτος ἥξει λόγος παρὰ τούτων ὡς ἀρχὴ γενήσεται πρὸς Φίλιππον ἔχθρας, εἰ τῶν πρεσβευσάντων τὴν εἰρήνην καταψηφιεῖσθε. ἐγὼ δὲ κτἑ.*); quos inter locos multi sunt, ubi particulam *ὡς* particula aliqua negativa praecedit; quo Kuehnerum inductum esse puto, ut *ὡς* „besonders nach einem verneinten Verb" praeferri doceret (e. g. 24, 120 *οὐ γὰρ δὴ ἐρεῖ γε, ὡς τοὺς τοιούτους οὐ καὶ προσήκει καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι ταῖς μεγίσταις τιμωρίαις ἐνόχους εἶναι, οὐδ' ὡς οὗτοι ... οὐ καὶ κλέπται καὶ ἱερόσυλοί εἰσι κτἑ.*); denique huc pertinent ii loci, ubi meri rumores repetuntur (ut 1, 22 *ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦσθαι κτἑ.*). — Sed haec in universum modo quadrant. Etenim omnium fere orationum non pauci loci sunt, quibus *ὅτι* pro *ὡς* aut *ὡς* pro *ὅτι* videtur dictum esse neque ulla eorum ratio cernitur; ut 18, 169 *ἦκε δ' ἀγγέλλων τις ... ὡς Ἐλάτεια κατείληπται*, quibuscum conferas 19, 60 *ἀπήγγελλεν ὑμῖν ὅτι πάντα τὰ πράγματ' ἐγκεχείρικε Θηβαίοις ὁ Φίλιππος*. 40, 15. 44 *ὅτι δὲ καὶ ταῦθ' ἁληθῆ λέγω ... εἴσεσθε*, sed 40, 52 *ὡς δ' ἁληθῆ καὶ ταῦτα λέγω ... εἴσεσθε*. Itaque interdum etiam ad idem verbum simul et *ὅτι* et *ὡς* significatione omnino non diversa referuntur, ut 24, 187 *ἀκούω δ' αὐτὸν λέγειν ὡς ἐκτέτεισται τὰ χρήματ' ... καὶ ὅτι δεινότατ' ἂν πάθοι, εἰ κτἑ.*, al.

Probantur autem haec quae statui indice verborum supra descripto, ex quo singula verba pro significationibus suis altera cum *ὅτι*, altera cum *ὡς* aut omnino aut plerumque iungi elucet.

Raro admodum *διότι*[1]) pro *ὅτι* dictum inveni: 46, 16. 50, 57. 58, 36. 42. 43. 61, 38. Plurima eiusmodi exempla apud Isocratem leguntur[2]); neque vero eum usum iam provulgatum fuisse, sed *διότι* in sermone vulgari tum temporis plerumque vim habuisse causalem (cf. 4, 22) et ex Aristotelis illo *οἱ ἔμ-*

[1]) Cf. Maetzner ad Isae. p. 254. Schoemann, Redeteile p. 182. Kuehner 550, 1, 1. Goodwin 710, 2. [2]) „In the same sense as *ὅτι*, for which it is not unfrequently used, especially by Isocrates, when the hiatus is thereby avoid." Sa.

πειροι τὸ ὅτι ἴσασι, διότι δ' οὐκ ἴσασι[1]) et multis aliis locis cognoscitur. Particulae autem ὅπως pro ὡς usurpatae[2]) unum exemplum invenias 23, 117: *εἰ δείξειαν ὅπως, ἂν ἀδικεῖν βούλωνται, μὴ δυνήσονται*; sed cf. p. 7 an. 5. —

His quaedam de necessitudinibus inter plures structuras grammaticas intercedentibus adnectere libet; namque vereor, ne quis ea quae adhuc exposui diligentius examinans aliquos locos supra allatos afferendos non fuisse censeat, aut alios quosdam omissos desideret. Dico autem eos locos, ubi enuntiata a particula ὡς incipientia et pro explicativis et pro interrogativis haberi possunt; sed quis est qui quid unoquoque loco intellegendum sit, certis ex legibus discernat? qui tali in re libero suo iudicio se regi neget? Magna equidem recentiorum grammaticorum[3]) virtus est, quod omnes linguas una quasi corpora esse docent, quorum membra artissime inter se cohaerent et alia ex aliis prodeunt in aliaque transgrediuntur, ita ut ubique multae locutiones sint, quae ut certis capitibus grammaticis inserantur fieri non possit. Ex quibus praeter eam quam iam tractavi particularum ὡς = dass et ὡς = wie? eam quoque ambiguitatem commemoro, quae in particula ὅτι ibi inest, ubi dubitare licet, utrum enuntiata ab ea incipientia explicativis an

---

[1]) MAI 981[a] 29 Bon. Meisterhans, Gr. d. att. Inschr. p. 211, 28 διότι pro ὅτι ex Ol. 120 fere in titulis inveniri docet. [2]) Kuehner 550, 1, 1. [3]) Cf. Schmitt l. l. p. 31. 78. Curtius, Erläuterungen (Prag[3] 1875) p. 195: „Fragen wir nach dem Ursprung der Konjunktionen, so ergiebt sich häufig, dass jene spezifische Bedeutung der Konjunktionen eine Täuschung ist. Dieselbe Partikel ὡς, deren Grundbedeutung wie nicht zweifelhaft sein kann, und das davon nur unwesentlich verschiedene ὅπως, begegnet uns fast in allen Gattungen von Sätzen, rein relativ, temporal, final und in Aussagesätzen. ὅτι dass und ὅτι weil sind eins, mithin ist in der Sprache selbst ein Unterschied zwischen dem Aussagesatz und dem Kausalsatz nicht vorhanden. — Hieraus folgt, dass alle unsere Einteilungen der Sätze im Grunde mehr logischer als grammatischer Art sind, dass wir bei solcher Einteiluug in die Sätze mehr hineinlegen oder hineindenken, als die Sprache angiebt." — H. Paul Principien der Sprachgeschichte (Halle[2] 1886) p. 28: „Unsere herkömmlichen gr. kategorien sind ein sehr ungenügendes mittel, die gruppierungsweise der sprachelemente zu veranschaulichen. Unser grammatisches system ist lange nicht fein genug gegliedert, um der gliederung der psychologischen gruppen adaequat sein zu können." Cf. ibid. p. 299.

causalibus potius adnumeres (cf. 59, 116), deinde eas, quae in particula ὡς, ubi notionem et causalem et temporalem videtur habere, et in multis illis vocabulis insunt, quae ex alio in alium significatum per multos medios paulatim transeunt; quos omnes in vivo Graecorum sermone nunquam adeo discretos fuisse credo, ut quisquam Graecus, etiamsi omni qua nos doctrina instructus fuisset, certis finibus eos circumscribere potuerit. Sed haec hactenus, ne diutius in iis commoremur, quae modo appendix et defensio eorum sunt, quae antea exposui. —

Iam pauca de iis ὅτι et ὡς dicam, quae a nullo verbo pendentia eundem sensum habent, quem Latinorum: „quod, quod attinet ad“ et nostrorum „was das betrifft, dass, zum Beweise dass“. Quae in iis praecipue formulis occurrunt, quibus orator uti solet, cum ad testimonia afferenda transit, ut: ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, λέγε μοι τὸ ψήφισμα 18, 37; cf. 23, 159. 45, 46. — 44, 14. 58, 42; 49, 18. καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει τούτων τοὺς μάρτυρας 18, 135; cf. 18, 115. 137. 19, 146. 161. 165. 170. 176. 21, 121. 174. 23, 151. 183. 25, 62. 32, 19. 35, 19. 37, 31. 40, 35. 43, 70. 45, 55. 58. 46, 8. 49, 33. 50, 10. 58, 8. 59, 32. 34. 47. 48. 61. 70. 84. — 18, 211. 36, 21. 32. 44, 30. (37, 43); pronomen ταῦτα deest (ὅτι ἀληθῆ λέγω) 20, 115.[1]) 33, 13. 34, 15. 37. 35, 22. 53, 20. 54, 29. 56, 17. 59, 24. — 50, 11. 52, 8. — καὶ μὴν ὅτι τὸν Φίλιππον ἐν Ἑλλησπόντῳ κατελάβομεν ἄν, εἴ τις ἐπείθετό μοι . . ., κάλει τοὺς ἐκεῖ παρόντας μάρτυρας 19, 162; cf. 19, 40. 297. 27, 7. 33, 26. 36, 48. 37, 21. 30. 43. 38, 4. 44, 30. 47, 77. 48, 47. 49. 49, 33. 50, 68. 52, 17/19. 58, 34. (32, 19. 35, 22. 43, 70. 54, 29). — ὡς τοίνυν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας 19, 213; cf. 21, 82. 25, 58. 27, 26. 39. 29, 8. 36, 10. 13. 16. 22. 37, 8. 13. 39, 24. 38. 40, 18. 47, 10. 24. 44. 51. 61. 67.[2]) 49, 22. 50, 13. 28. 37. 56. 54, 9. 12. 55, 12. 57, 27. 28. 43; similia sine pronomine ταῦτα leguntur 21, 93. 107. 119. 167. 27, 17. 28. 29, 21. 26. 53. 33, 8. 12. 15. 36, 25. 35. 38, 13. 40, 7. 47, 27. 32. 52, 7. 21. 31. 53, 21. 25. 59, 23. 40. 53. — 49, 45. 53, 18. — ὡς δὲ τὸν υἱὸν ἔπεμψεν ὁ Φρύνων, κάλει [μοι] τούτων τοὺς μάρτυρας 19, 233; cf. 27, 8. 30, 17. 30. 31, 4. 33, 18. 47, 25. 27. 48. 49, 43.

[1]) Sed ταῦτ' add. L. v. (Bk. Tu.). [2]) Sed ταῦτα deest in FQ.

50, 40. 53, 19. 20. 57, 20. 58, 17. 59, 123. (21, 107. 119. 27, 39. 29, 18. 26. 36, 10. 13. 22. 35. 38, 13. 50, 37. 54, 12). ὅτι et ὡς in iisdem formulis iuncta sunt: 40, 37. 44, 44. 46, 21. 47, 66.[1])

Praeterea ὅτι et ὡς eadem qua in his formulis notione imbuta in media oratione occurrunt: 9, 41 *ὅτι δ' οὕτω ταῦτ' ἔχει, τὰ μὲν νῦν ὁρᾶτε δήπου καὶ οὐδὲν [ἐμοῦ] προσδεῖσθε μάρτυρος· τὰ δ' κτἑ.*, 15, 9. 11. 19, 303. 27, 7.[2]) 34, 43.[3]) II, 18—21, 167. 23, 168. 31, 4. pr. 33, 2.

Hic particularum ὅτι et ὡς usus a nonnullis viris doctis ita explanatur, ut ἵν' εἰδῆτε audiendum esse doceant. Cf. Franke ad Dem. 9, 41, Kuehner, Gr. § 551 an. 4, Krueger 65, 1, 6 Quorum opinioni Schoemannus (ad Isae. 1, 16) primus recte adversatus ὅτι et ὡς idem esse exposuit quod Latinorum „quod, quod attinet ad veritatem eorum quae dico". Cf. Huettner ad 36, 10 (Diss. I. Erlang. 1885), Sa. ad 20, 115 („[to prove] that, [as evidence] that"), Wb. ad 23, 151. p. 439, We. ad 15, 9 („quant à ce que"), Madvig, Synt. 192 an. („zum Beweise dass —, um zu bestätigen dass —"). Cui interpretationi satis magno argumento est, quod ἵν' εἰδῆτε suppletum neque in omnibus iis quas attuli formulis (cf. 21, 82 *ὡς οὖν ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, κάλει μοι τούτων τοὺς μάρτυρας, ἵν' εἰδῆθ' ὅτι . . . ὕβρισμαι.* 27, 8. 49, 18. 50, 10; 38, 4), neque in iis quos postea commemoravi locis sufficit. Sed difficilius dictu est, quomodo haec locutio orta sit. Rehd. ad Lycurg. p. 129 ex talibus locutionibus eam ortam esse putat, quales sunt: 20, 27 *ἀλλὰ μὴν ὅτι τῶν τριηραρχιῶν οὐδείς ἐστ' ἀτελής, οἶομαι μὲν ὑμᾶς εἰδέναι πάντας, ὅμως δὲ καὶ τὸν νόμον αὐτὸν ἀναγνώσεται*; 31, 4. 36, 32· 37, 18. 38, 4; quod verisimillimum videtur esse, sed, cum originibus huius constructionis investigandis non vacaverim, a me comprobari non potest.

Ceterum saepius dubium est, utrum ὅτι vel ὡς ad verba dicendi vel sentienti referendum an absolute dictum sit; ut 21, 184 *ὅτι δὴ ταύτης οὐδ' ὁτιοῦν ὑμῖν μεταδοῦναι τούτῳ προσήκει, ταῦτ' ἀκούσατέ μου.* 43, 32 *ὅτι μὲν ἐνίκησε Φυλο-*

---

[1]) Enumerationem earum particularum addo, a quibus huiusmodi formulae incipiunt: *δέ, γάρ, καί, καὶ μήν, ἀλλὰ μήν, τοίνυν, οὖν.*
[2]) Cf. p. 11 an. 1. [3]) Cf. p. 6 an. 3.

μάχη ..., *ἀκηκόατε ὦ ἄνδρες δικασταί*; 19, 65. 24, 109. 155. 37, 9. 19. 38, 14 al.

Denique Demosthenem pro *ὅτι* vel *ὡς* paucis locis particula *ὅτε* uti, quasi *τοὺς χρόνους* vel simile quid praecederet, obiter commemoro: 3, 4 *μέμνησθ' ... ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ... πολιορκῶν.* Cf. 18, 291 *μάλιστ' ἐθαύμασα πάντων, ὅτε τῶν συμβεβηκότων τότε τῇ πόλει μνησθείς, οὐχ ὡς ἂν εὔνους καὶ δίκαιος πολίτης ἔσχε τὴν γνώμην κτἑ.*; 34, 46 (*ἀναφέρω*) *εἷς τε τὸν Λάμπιν αὐτὸν καὶ τοὺς ἀκούσαντας αὐτοῦ ὅτε οὐκ ἔφη ἀπειληφέναι τὸ χρύσιον*[1]); 43, 64 *παράπαν οὐδ' ἤσθετο, ὅτε ἦν τετελευτηκὼς Ἀγνίας*; sed his locis *ὅτε* etiam ad tempora verbis praecedentibus indicata referri potest. Alia exempla Kuehner § 551, 7 congessit.

§ 3. De enuntiationum a particulis *ὅτι* (*διότι*) et *ὡς* incipientium temporibus et modis.

Enuntiationes a particulis *ὅτι* et *ὡς* profectae in universum ita inter se differunt, ut in alteris oratio recta plane integra repetatur (I.), in alteris, si non temporibus et modis attamen personis quae quidem poterant mutatis, verba vel cogitata sive alius cuiusdam hominis sive oratoris ipsius per orationem obliquam quam dicunt referantur (II.). Utrique autem generi eas attribuere licet, in quibus personas orationis rectae in oratione obliqua immutatas retineri necesse erat neque ex aliis quibuslibet indiciis iudicari potest, utri generi adnumerandae sint; ut 47, 33 *προσῆειν πρός τε τοὺς ἀποστολέας ... λέγων ὅτι οὐκ ἀποδίδωσί μοι τὰ σκεύη ὁ Θεόφημος, ἃ ὤφλεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ.* Quas omnes, etsi per nonnullas oratorem ipsum orationem rectam intellegi voluisse credo, cum quaenam hae sint suspicari non liceat neque omnes esse certum videatur, alteri generi addam. Huius deinde variae species sunt: aut enim et tempora et modi orationis rectae servata (IIa.)[2]), aut tempora

---

[1]) *τοὺς ἀκούσαντας ὅτε* Sjoestrand l. c. p. 33. Bl. Libris *ὅτι* exhibetur; sed coniectura eo probatur, quod *ἀκούω ὅτι* pro *ἀκούειν* c. genit. part. coniuncto insolentissimum est; uno loco 58, 32 *ἀκούετε τοῦ νόμου ... ὅτι διαρρήδην λέγει* librorum *ὅτι* confirmari non potest. [2]) Haec structura una apud Homerum legitur; cf. Schmitt l. l. p. 69 sq. Optativi

tantum mutata (IIb.), aut temporibus retentis pro orationis rectae indicativis optativi substituti sunt; quibus eae enuntiationes accedunt, in quibus et tempora et modi ita permutata videntur, ut optativi praesentis et perfecti indicativis imperfecti et plusquamperfecti orationis rectae respondeant (IIc.). —

I. Orationis rectae forma praecedente particula ὅτι his locis reperitur: 7, 20 *οὐκ ἐτόλμησαν ... εἰπεῖν ὅτι 'καταψεύδεσθε ἡμῶν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ φατὲ ἡμᾶς εἰρηκέναι ἃ οὐκ εἰρήκαμεν'*. 8, 31. 18, 40. 174. 19, 22. 40. 168. 242. 253. 21, 48 sq. 200. 23, 106. 49, 63. 50, 49. 53, 12. 59, 100; praefixa particula ὡς: 19, 235 *ταῦτα δὴ παρέξεται νῦν οὗτος λέγων ὡς 'αὐτὸς ἐπήνεσεν ἡμᾶς, αὐτὸς εἱστία τοὺς πρέσβεις'*; 21, 151. Similes ii loci sunt, ubi orator ex oratione obliqua subito in orationem rectam transit: 50, 36 *ἀπεκρινάμην αὐτῷ ὅτι σκεύη μὲν διὰ τοῦτο οὐ λάβοιμι ἐκ τοῦ νεωρίου, 'ὅτι σὺ ἀδόκιμα ἐποίησας αὐτά ...'*; 19, 194.[1]) 320. 23, 110. 191. 38, 27. 47, 57. 50, 57. Cf. 19, 324, ubi verba Philippi *μιμητικῶς*, ut cum Wolfio dicam, referuntur. — Hoc in numero ii loci desunt, ubi oratio obliqua aut aliam quandam constructionem excipit (ut 22, 35) aut verbo ἔφην interposito ab oratione recta distincta est.

Hic, quem descripsi, modus verba alicuius hominis referendi, quoniam est simplicissimus, nonnullis viris doctis antiquissimus esse visus est; sed repugnat primum quod nullum exemplum ante scriptorum Atticorum pedestrium aetatem occurrit[2]), deinde quod personas orationis rectae ab eo, qui eam referebat, mutatas esse priusquam ὅτι orationi obliquae praefigebatur, ex omnibus, quae de linguae historia certe scimus, facile colligitur.[3]) Immo ex iis demum enuntiationibus explicativis, quae medium tamquam locum inter orationem rectam et obliquam obtinent,

---

orationis obliquae antiquissima exempla Hymn. in Cerer. 214 et quattuor Aeschyli locis inveniuntur.

[1]) SL ἔφη post *αὖται τοίνυν* inserunt. [2]) Primum exemplum apud Herodot. II, 115 est. Cf. Spieker, American Journal of Philology V p. 211—27 [Philolog. Wochenschrift 1883]. Apud Antiphontem, Isaeum, Lycurgum nullum exemplum invenitur; cf. H. Goelkel, Prgr. Passau 1883. [3]) Cf. Schmitt l. l. p. 79 sqq. — Schmalfeld, Syntax d. gr. Verb. (Eisleben 1846) § 168.

hanc locutionem profectam esse puto; quid enim facilius fieri potuit, quam ut is, qui per illas si non omnes at certe multas orationem rectam intellegere consueverat, ab iis ad hunc de quo agimus usum dicendi progrederetur? praesertim cum summam illam dicendi vivacitatem atque simplicitatem eo assequeretur, quam quanto studio Graeci appetivissent optime Ioh. Classen[1]) exposuit. Quam interpretationem qui accipiet, particulis ὅτι et ὡς etiam hic primitivam earum notionem neque cum Kruegero[2]) aliisque vim vel potius inanitatem earum virgularum attribuet, quibus nos orationem rectam in libris solemus ornare, quo facilius legentes a reliqua narratione eam separent. Etenim quis est, qui voculam quantulamcunque coram auditoribus dictam sicuti notam legentium gratia scriptam omni fere sensu carere sibi persuadeat?

II. Orationis deinde obliquae tres formas supra distinximus; sed antequam singularum exempla afferamus, breviter nobis disputandum est, quaenam tempora principalia, quaenam praeterita ducenda sint.[3])

Tempora igitur praeterita s. historica, ut quo facilius dissertatio procedat ab iis initium faciamus, haec sunt:

1) indicativi impf., plusqpf., aor.[4]), praes. hist.

2) indicativi et infinitivi in iis periodis hypotheticis usurpati, quibus si quid fuisset aliud quoddam futurum fuisse praedicatur; in quibus plurimis aoristus (ut 21, 103), non multis imperfectum (pro quo, si constructione poscitur, inf. praes. substituitur) adhibetur, ut 16, 12. 48, 46 al.

---

[1]) Beobachtungen über den homerischen Sprachgebrauch, Frankfurt a. M. 1867 (in appendice). [2]) 65, 1, 2. [3]) Cf. praeter maiores artes grammaticas: R. Kohlmann, De verbi Graeci temporibus = Diss. Halenses I, 1873; S. I. Cavallin, De Xenophonteo temporum et modorum usu = Acta Univ. Lund. 1879/80; N. Sjoestrand, De oratorum Atticorum in or. obl. temporum et modorum usu, ibid. 1889/90. [4]) Dubitare licet, an aoristus gnomicus temporibus principalibus potius adnumerandus sit, quoniam ubique eodem modo atque haec usurpatur. Cuius aoristi unum eiusmodi exemplum, a quo enuntiatum explicativum pendeat, 35, 1 invenitur. Cf. E. Moller, Philolog. VIII, 1853 p. 113—129; Francke, Ueber d. gnom. Aor. d. Gr. = Ber. d. sächs. G. d. W. Phil.-hist. Kl. VI, 1854, p. 63—96.

3) inf. aor. cum articulo coniunctus 8, 56[1]); ad particulam *ὥστε* relatus 23, 212, ad *ἐπειδή* 19, 306; a verbis dicendi vel sentiendi pendens 19, 193 al.

4) part. aor. ita usurpatum, ut si in verbum finitum quod vocant mutaretur, ind. aor. ponendus esset, ut 5, 10. 34, 47.

5) part. praes. hist. 19, 209. 6, 30.[2])

Has formas, cum per se tempora praeterita significent, tempora praeterita absoluta appellare consuevimus. Eadem autem vis in iis quoque verborum formis inest, quae, quamquam nulla praeteriti notione infectae sunt, tamen ex iis ad quae relatae sunt temporibus praeteritis et ipsae hanc significationem accipiunt; quae tempora praeterita relativa vocare licet. Sunt autem:

1) coniunctivi in enuntiatis finalibus usurpati 7, 21 (praes.); 10, 10. 19, 26. 53, 30 (aor.).

2) optativi in oratione obliqua aut in enuntiationibus finalibus adhibiti, ut 34, 49 (perf.); 49, 16.[3]) 50, 54 al. (Similes optativos de rebus iteratis positos, ad quos enuntiata explicativa relata sint, apud Demosthenem non inveni.)

3) inf. praes. in oratione obliqua (ut 9, 12. 19, 283 al.) aut alio quoquo modo ad tempora praeterita relati. Excipiendi tantum ii sunt, qui, quamquam a temporibus praeteritis pendent, tamen non nisi ad oratoris tempus praesens referri possunt, ut 23, 25: *δεῖν δ' ὑπελάμβανεν* (scil. *ὃ θεὶς τὸν νόμον*), *ἐπειδήπερ ἡμεῖς τιμωρήσομεν τῷ πεπονθότι, πεισθῆναι καὶ μαθεῖν ἡμᾶς διδασκομένους ὡς δέδρακε· κτἑ.*

Saepissime autem infinitivi praes., fut., aor. ita ab aliis verbis ut a *δύναμαι, οὐχ οἷός τ' εἰμί, βούλομαι, μέλλω* sim. pendent, ut cum iis in singula quasi vocabula coaluerint; quarum locutionum exempla non in infinitivis temporum praeteritorum vi imbutis, sed in iis temporibus, quae in verbis finitis leguntur, enumerabimus, ut *ἐτόλμα λέγειν* (*εἰπεῖν*), *ἐμέλλομεν γνώσεσθαι* sim. in imperfectis, *ἦλθε ἐπὶ τὸ ἀμφισβητεῖν, ἐτόλμησεν ψεύσασθαι* sim. in aoristis.

4) inf. aor. c. particula *ἄν* coniuncti et modum potentialem significantes, ut 40, 10.

---

[1]) 24, 76 et III, 7 hic numerare nolim. Cf. Madvig, Synt. 172 b an. 1.
[2]) Cf. Madvig, Synt. 183 a. 1. [3]) Sed *πύθωνται* A.

5) participia praes., fut., perf., aor. temporibus praeteritis coniuncta.

Omnes aliae verborum formae, sive absolute ponuntur sive ex temporibus principalibus pendent, tempora principalia putandae sunt; quas singulas enumerare hic supersedebo.

Sed ad rem propositam disputatio redeat.

a) Tempora modique orationis rectae in oratione obliqua immutata retinentur:

1) post omnia fere tempora principalia. Cuius usus, cum latissime pateat et apud omnes bonae aetatis scriptores[1]) idem sit, numerum exemplorum in universum indicare satis superque videtur esse; unde perspiciatur, quam singularia sint pauca adversariae elocutionis exempla infra enumerata et tractata.

Hanc igitur constructionem inveni:

α) post tempus praesens[2]): 570^{ies} fere;[3])

β) p. futurum 163^{ies}; fut. exact. 1, 14. 20, 37;

γ) p. perfectum 103^{ies};

δ) p. aoristi
coniunctivum 22^{ies},
optativum ad *εἰ* relatum 15^{ies}, cum *ἄν* copulatum 30^{ies},
imperativum 26^{ies},

---

[1]) Apud recentiores optativi usum magis propagatum esse ex Madvigii Adv. crit. I 704, Synt. 130, 1 cognovi. Multa exempla ex Atticistarum qui vocantur scriptis W. Schmid, Der Atticismus in seinen Hauptvertretern, I—III, Stuttg. 1887—93, congessit. [2]) Infinitivi praesentis cum aliis verbis artissime copulati, ut *βούλομαι* (*μέλλω*, *παρεσκεύασμαι*) *λέγειν*, *οὐχ ἕξω λέγειν*, *πειράσομαι διδάσκειν*, *οὐκ ἄν τολμήσειεν λέγειν* sim., in praesentibus omissi sunt et pro totarum locutionum significationibus in futuris aut optativis potentialibus numerabuntur. — Infinitivos contra aoristi cum iisdem similibusque verbis coniunctos, quamquam ab illis vix differunt, tamen separatim numerare praetuli. [3]) In plerisque his numeris aliquid incerti inesse tribus de causis necesse est: et quia multis locis genuina scriptoris verba ex compluribus librorum scripturis enucleari vix possunt, et quod aliquot loci propter plura tempora copulata (ut 36, 28) bis numerandi sunt, et quia interdum eaedem verborum formae plures significationes complectuntur, ut *δείξω* et *ἐπιδείξω* et ind. fut. et coniunct. aor. Talia autem omnia singula tractare longum est.

infinitivum a particula ὥστε pendentem 29, 32. 30, 14; cum articulo iunctum 2, 5. 24, 76. III, 7; per particulam ἄν modi potentialis vi praeditum 10ies; subiecti loco ad δεῖ, χρή, προσήκει, ἔστιν, ἔνεστιν, οὐκ ἐνδέχεται, ἄξιον (δίκαιον, ῥᾴδιον, χαλεπόν) ἐστιν sim. relatum 57ies; a temporibus principalibus verborum δύναμαι, βούλομαι, ἔχω, τολμῶ, ἐῶ, κελεύω sim. pendentem 72ies;

participium in idem temporis spatium atque verbum finitum incidens et ad tempus praesens vel futurum spectans 19ies;

ε) post imperfectum ad particulam εἰ relatum ter, cum particula ἄν iunctum ter.

Hac in computatione omnes eos locos omisi, ubi aut (ἐν) οἶδ' ὅτι, δῆλον ὅτι (ὡς) pro adverbiis usurpantur aut ὅτι (ὡς) ad Latinorum „quod" respondet, quoniam hic enuntiationes explicativae a verbis dicendi, sentienti, sim. pendentes non leguntur.

2) Deinde tempora et modi orationis rectae etiamsi tempora historica praecedunt saepissime inveniuntur. De quibus N. Sjoestrand (de oratorum Atticorum in oratione obliqua temporum et modorum usu Commentatio acad. Lund. 1889) copiose iam egit; attamen omnia exempla iterum collegi atque enumerabo, primum ut ea, quae de indicativi et optativi orationis obliquae differentia dicturus sum, examinandi facultatem faciam; deinde ut commode cognoscatur, quibus in orationibus indicativus, quibus optativus praeferatur. Eas autem discrepantias, quae inter Sjoestrandii et meam dissertationem intercedunt, notare supersedi, cum quorum forte intersit facile ex illa comparata cognituri sint. Tabularum denique forma usus sum, ut singularum locutionum frequentias uno tamquam oculorum obtutu comprehendere liceat.

Prima igitur tabula conspectus eorum locorum continetur, ubi tempora et modi orationis rectae immutata leguntur.

Tab

	post: Ind. impf.	Ind. impf. in periodo hyp. irr.	Ind. plusq.-pf.	Ind. aor.	Ind. aor. c. ἄν coni. in periodo hyp. irr.	Coni. aor.	Optat. aor.
Retinetur: Ind. praes.	19, 151. 283 320. 321. 321 21, 104[1]). 110 22, 30. 23, 26 24, 36. 25, 13 30, 26. 39, 32 56, 5 (cf. 22, 59)	45, 13. 47, 16. 17 48, 46.	—	3, 35. 4, 5. 8, 74 9, 11. 10, 58. 18, 99. 19, 45. 135 244. 20, 166. 23, 173. 31, 6 [35, 1.][4]). 35, 54. 40, 9. 42, 5. 47, 65 48, 5[5]). 6. 53, 23 59, 5. 100	23, 219	—	49, 16
Ind. fut.	24, 15. 29, 9 30, 23. 32, 21. 22. 39, 1. 45, 79 47, 10. 78. 48, 40. 57, 16 (cf. 19, 320. 321 25, 13)	16, 12	—	10, 9. 19, 239. 24, 156. 36, 42 (cf. 6, 8. 18, 99. 48, 6)	—	10, 10	—
Ind. fut. exact.	—	—	—	—	—	—	—
Ind. perf.	19, 60. 21, 151 198. 22, 59[2]). 29, 12. 47, 30 60, 30[3])	—	—	19, 125. 34, 14 17. 37, 19. 23 40, 58. (cf. 23, 173).	—	19, 26	—
Ind. imperf.	50, 57	—	—	28, 1. 47, 78. 57. 64 (cf. 19, 244)	—	—	—
Ind. aor.	18, 291. 27, 57 =29, 49. 29, 44. 39, 22. 48, 45. 60, 31 (cf. 50, 57)	18, 206 57, 34	60, 28	19, 54. 22, 76= 24, 184. 23, 66 24, 12. 108. 27, 49 51. 53. 28, 1. 1 30, 31. 37. 32, 4 37, 21. 24. 45, 5 46, 2. 48, 16[6]) (cf. 19, 135. 50, 57[7])	—	52, 30	—
Opt. praes. c. ἄν coni.	22, 25	—	—	34, 9	—	—	—
Opt. aor. c. ἄν coni.	(cf. 21, 151)	—	—	6, 8. 23, 156. 24. 156[8])	—	—	—
Ind. impf. c. ἄν coni.	—	—	—	—	—	—	—
Ind. aor. c. ἄν coni.	—	—	—	19, 74	—	—	—
μή c. coni. aor.	—	—	—	—	—	—	—

ula I.

Inf. aor.	Inf. aor. c. ἄν c.	Part. aor.	Ind. praes. hist.	Inf. praes.	Inf. praes. c. ἄν c.	Part. praes.	Part. fut.	Optat. perf.	Part. perf.
8, 56 15, 6 19,193. 306[10]) 23, 117 24, 212 213	—	5,10. 8, 4. 15, 16. 18, 35. 19, 45 77. 302. 31, 4. 36, 43 47, 5. 50,9 17. 61,18	32, 5 43. 65 59, 30	3, 35 9, 12 46, 2	53, 2	6, 30. 8, 73. 12, 16. 18, 87. 132 19, 44. 20. 73 96. 22,48=24, 161. 23,74. 25, 76. 34, 13. 47, 33. 50,5. 56,13 59, 76. 60, 30 (cf. 47, 79)	59, 100	—	23, 165 175 (cf. 18, 132)
23, 221 24, 140	—	19,61. 102 194. 333 23,156. 162 169. 29, 58 45,5. 59,53 68 (cf. 18, 35)	19, 49 50, 51	19, 283 306. 23, 117	—	19,24. 209. 23, 38. 157. 24,77 32, 15. 33, 14 36, 8. 47, 31 56, 18. 58, 27 58 (cf. 6, 30).	—	—	23, 158
—	—	—	—	—	—	58, 31. 59, 86	—	—	—
24, 210 (cf. 19, 193)	21, 103[11]) —40,10	22, 2=24, 7[12]) 34,47	(cf. 35, 30)	19, 21 56, 11	(cf. 18, 241)	18,169. 19,245 23, 100. 160 25, 60. 30, 36 46, 1. 47, 49	—	34, 49	19, 127
19, 194	—	—	—	—	—	7, 21 (cf. 29,7)	—	—	47, 16
	—	23,162. 59, 5. 10. 62	—	—	18, 241	28, 14. 29, 7 48, 37[13])	—	—	—
—	—	(cf. 50, 9)	35, 30 (cf. 59, 30)	—	—	—	—	—	—
—	—	56, 5. 59, 102	—	—	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	40, 40	—	—	—
—	—	—	—	37, 1	—	—	—	—	—
—	—	—	—	—	—	23, 179	—	—	—

Tabula II.

Invenitur:	post ind. imperf.	post ind. aor.	post. optat. aor.	post part. aor.	post praes. part.
Ind. imperf. pro ind. praes. orationis rectae	7,25. 19,305 23, 164. 187 30,6. 27. 28. 35. pr. 50,3	35, 25. 43, 5. 29 [1]). 69 57, 61	50, 54	43, 32. 44, 36	40, 40. 48, 6. 49, 31
ἔμελλον c. inf. fut. pro ind. fut. orationis rectae	45, 61. 46, 1 50, 44	—	—	—	—
Ind. plusqpf. pro ind. perf. orationis rectae	(cf. 30, 28)	(cf. 47, 41 [2])	—	9, 62. 44, 54	—

Tabula III.

Invenitur:	post ind. imperf.	post ind. plusq.-pf.	post ind. aor.	post part. aor.	post ind. praes. hist.	post inf. praes.	post part. praes.
Opt. praes. ad ind. praes. orationis rectae respondens	19, 16. 21, 134. 35,29 50, 26=27 53, 10 (cf. 1, 22)	—	33, 17. 43, 3. 47, 61 48,6. 50,31 40. 53, 8 57, 19	33, 10. 47, 67. 49, 55 50, 48. 55 52,2. 8. 59, 9. [3]) 56 (cf. 47, 35)	50,37. 47. 50 (cf. 48, 6)	—	47, 36 50, 37. 47. 52, 3. 56,9 59, 57 (cf. 52, 19)
Opt. fut.	1,22. 23,10 47, 73 [4])	—	50, 56 (cf. 53, 8 [5])	59,38. (cf. 52, 8)	—	24, 158	36, 6 52, 22
Opt. perf.	18, 22. 33, 18. 58,30 [6]) (cf. 34,11)	47, 38	34,49. 42,6 48,19. (cf. 35, 36)	47, 35	—	—	47, 57 52, 19 53,6. 7
Opt. aor.	7, 2. 34, 11 43, 39 [7])	—	35,36. 50, 36. 52,15	59, 9	—	—	—
Opt. praes. imperfecti locum obtinens.	—	—	30, 20. 47, 6. (cf. 35, 36. 52,15)	47, 46	48, 6	—	—

[1]) ἦν libri praeter A; εἴην A et Bl coll. § 39 *γένοιτο*. Attamen indicativum paragraphis 5 et 32 satis defendi puto. [2]) *τάς τε πληγὰς ἔδειξα καὶ ἃ πεπονθὼς ἦν εἶπον καὶ ὅτι εἰσπράττων τῇ πόλει τὰ σκεύη.* — [43, 64 cf. p. 24]. [3]) Cf. de hoc loco fortasse corrupto p. 12 an. 1. [4]) *αἱρήσοιμι* ci Reiske Bl: *αἱρήσομαι* libri (Bk. Dd Tu Vo): *αἱρήσω* ci. Sjoestrand p. 46. [5]) *βοηθήσοιμι* Schaefer al., *βοηθήσαιμι* libri (Bk. Vo). — *ἀφιείην* Bl: *ἀφίην* S B Q. *ἀφείην* A (Dd. Sjoestrand p. 36). [6]) *ἐπιβεβουλευμένος εἴη* v. (Bl Dd): *ἐπιβουλευόμενος εἴη* S F Q (Bk Tu V Sjoestrand p. 29). [7]) *γένοιτο* om. S (Tu).

[Commentarius criticus ad tab. I.

1) *ὡς ἐγὼ τὸ πρᾶγμ᾽ εἰμὶ τοῦθ᾽ ὁ δεδρακώς.* ὁ ante *δεδρακώς* add. Bl., *εἴην* pro *εἰμί* ci. Cobet NL. p. 335.

2) *εἴλκυκε* F. (Bl. We.): *εἵλκυσε* v. (Bk. Dd. Fu. Tu. Vo. Sjoestrand p. 16).

3) Hic etiam 29, 46 numeranda esset, si *οὐκ εἶχε ἐπιδεῖξαι ταῦθ᾽ ὡς ἀποδέδωκεν* recte essent tradita; sed *ἔχει*, quod Schaefer Bl. scripserunt, praeferendum videtur.

4) *εὐθὺς ἐπελάθοντο ... ὅτι δεῖ*, aor. gnomicus.

5) *οὐχ οἱός τ᾽ ἐστὶν* S^1 (Bl.): *ἔσται* v. (Bk. Dd. Tu. Vo. Sjoestrand p. 46).

6) *ὑφείλετο* SFQ (Bk. Tu. Vo.): *ὑφέλοιτο* (Bl. Dd.).

7) *ἠθέλησε* A (Bl.): *ἤθελε.*

8) *ἂν ... προσεῖσθε* F. (Madvig adv. crit. I p. 461. Bl.): *ἄν ... προσίεσθε* S. (Bk. Tu. Vo.): *δὴ ... προσίεσθε* (Dd.).

9) *πύθοιντο*: *πύθωνται* A.

10) *ἀπέρχεται* secl. Bl.

11) O. Iahn, Philol. XXVI, 2, *γέγραπται* coniectura probabili delevit.

12) Pro *αἰτιασάμενος* We. *αἰτιασόμενος* scripsit.

13) Commemoro etiam 12, 13, ubi Bk. Dd. Tu. Vo. cum Feliciano *εἰδότες ὅτι ... ἀφειλόμην* scripserunt, id quod Sjoestrand accepit: *ἀκριβῶς εἴδετε. καίτοι* Bl., *εἰδότες καίτοι* We.]

b) Altera deinde in tabula ii loci, ubi indicativi praesentis, futuri, perfecti orationis rectae in indicativos imperfecti, futuri praeteriti, plusquamperfecti orationis obliquae mutati sunt, descripti leguntur.

Adde hos locos, ubi eadem structura cum ea, cuius exempla in priore tabula attulimus, consociata occurrit: 19, 126 *ᾤχετο πρεσβεύων ... οὔτε τὴν ἀρρωστίαν, ἐφ᾽ ᾗ τότ᾽ ἐξωμόσαθ᾽, ὑπολογισάμενος, οὔθ᾽ ὅτι πρεσβευτὴς ἄλλος ἥρητ᾽(ο) ἀνθ᾽ αὑτοῦ, οὔθ᾽ ὅτι τῶν τοιούτων ὁ νόμος θάνατον τὴν ζημίαν εἶναι κελεύει, οὔθ᾽ ὅτι πάνδεινόν ἐστιν κτἑ.* (sed cf. p. 37); 160 *οὐκ ἐβούλετο ... τοῦτο δειχθῆναι πᾶσιν, ὅτι οὐκ ἄρ᾽ ἡ πόλις ἡ τῶν Ἀθηναίων ἥττητο τῷ πολέμῳ, ἀλλὰ Φίλιππός ἐστιν ὁ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμῶν κτἑ.*; 249 *διεκώλυσεν, οὐκ ἀναμνησθεὶς ὅτι ἥδ᾽ ἐστὶν ἡ σῴζουσα καὶ ταύτης ἔπι τελοῦσα μὲν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ... ἐξέθρεψε τοσούτους τουτουσί, δι-*

δάσκων δ' ὁ πατὴρ γράμματα ... ἐν ταύτῃ γ' ἔζη, ὑπογραμματεύοντες δ' οὗτοι ... ἀργύριον εἰλήφεσαν, καὶ τὸ τελευταῖον [*ὑφ' ὑμῶν*] *γραμματεῖς χειροτονηθέντες δύ' ἔτη διετράφησαν ἐν τῇ θόλῳ, πρεσβεύων δ' ἀπέσταλτο νῦν αὐτὸς ἐκ ταύτης.* 28, 2 *παρεσχόμεθ' ἂν μάρτυρας, ὡς ἐξετείσθη τὰ χρήματα καὶ πάντ' αὐτῷ διελέλυτο τὰ πρὸς τὴν πόλιν.* 44, 34 *παρακαταβάλλει* (praes. hist.) *ὡς υἱὸς Ἀρχιάδου ἐκείνου, οὐκ ἐπιλογισάμενος, οὔθ' ὅτι ἐπανεληλύθει εἰς τοὺς Ἐλευσινίους, οὔθ' ὅτι οἱ εἰσποιητοὶ ὑπὸ τῶν εἰσποιουμένων καθίστανται* (sed cf. p. 37). Lectio dubia est 53, 5 *ἐπιστέλλω* (praes. hist.) *δὴ αὐτῷ ὅτι αὐτὸς μὲν ἀνῆγμαι καὶ οὐχ οἷός τ' ἦν οἴκαδε ἀφικέσθαι: ἦν* exhibent SAQ[1] (Tu. Vo.), *εἶην* cum aliis libris Bk. Bl. Dd. SaP. Sjoestrand p. 31 scripserunt; Madvig, Bem. (Philol. II, 1847 Suppl.) p. 17, cum S consentire videtur. Ego optativum Apollodoro usitatissimum malim.

c) Tertia denique in tabula ii loci, ubi post tempora praeterita optativi in indicativorum locos successerunt, congesti et ordine dispositi inveniuntur.

Ad quos primum ii loci accedunt, quibus optativi tempora principalia sequuntur; quos, cum vulgari dicendi consuetudini adversi sint, totos describemus. 16, 5 *οὐ γὰρ ἐκεῖνό γ' ἂν εἴποιμεν, ὡς ἀνταλλάξασθαι βουλοίμεθ' κτἑ.*[1]) 47, 13 *μεμαρτυρήκασιν ... ὡς ἐγὼ οὐκ ἐθέλοιμι ἀναβαλέσθαι, ὁ δὲ Θεόφημος κελεύοι, ἵνα μοι παραδοίη τὴν ἄνθρωπον.* 52, 22 *καὶ αὐτό γε τοῦτο μόνον οὐ τετολμήκασιν οἱ οἰκεῖοι* ⟨*οἱ*⟩ *τούτου μαρτυρῆσαι, ὡς κατήγετο παρὰ τούτῳ ἐκεῖνος, εὖ εἰδότες, ὅτι διὰ βασάνου ἐκ τῶν οἰκετῶν ὁ ἔλεγχος ἤδη ἔσοιτο, εἴ τι τοιοῦτο ψεύσοιντο.* 56, 21 *τούτου τεκμήριον λέγει, ὡς ἄρ' ἐκ τῆς Ῥόδου μισθώσαιτο πλοῖα καὶ δεῦρ' ἀπο-*

[1]) *βουλοίμεθα* omnes libri exhibent; receperunt Fo. Tu. We. Bl., qui tamen cum Madvigio (Bem. p. 21) *βουλόμεθα* mavult, Kuehner, Gr. § 551, 2, quamquam § 399, 6[b] an. 6 *ἄν* inserendum esse putat; *ἄν* add. Reiske Bk. Dd. Aken (Tempus u. Modus § 106), Klemens (Einige Bemerkungen über d. Modus in Objektssätzen, Progr., Berlin 1865, p. 6); Goodwin l. l. 185 rem in medio relinquit, Vo. ut lectioni dubiae asteriscum apposuit. Ego, quamquam particulam *ἄν* maxime post optativum saepe prave omissam esse constat (cf. Madvig, adv. crit. I, 41), tamen *βουλοίμεθα* sine *ἄν* retinere malim, cum per attractionem quandam (*ἃν εἴποιμεν*) satis explicetur.

στείλειε τῶν χρημάτων ἔνια. 59, 5 ἀλλὰ καὶ νῦν ἔτι, ἄν που λόγος γένηται, παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὡς τὰ βέλτιστα εἰπὼν ἄδικα πάθοι. Eandem scripturam libri exhibent 52, 29 (πεισθήσεσθε ὑμεῖς ὡς ἐπιορκήσειεν ὁ Ἀρχεβιάδης), quam unos Turicenses servasse video; Reiske Bk. Bl. Dd. ἄν post ἐπιορκήσειεν inseruerunt, Vo. locum corruptum esse sibi videri asterisco ascripto indicavit. Aperte denique corrupta sunt, quae 24, 123 plerique libri habent: ἐάν τις ... τὶ ποιῇ ὧν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, οὐ λύετε, καὶ ταῦτ' εἰδότες ὅτι διὰ πενίαν ποιήσειεν ὁ τούτων τι ποιῶν; post πενίαν omnes praeter Vo. cum Bk. ἄν indiderunt; FY(S?) ποιήσει exhibent.

Praeterea in tabula tertia ii loci praetermissi sunt, ubi modi orationis rectae et optativi obliqui iuncti leguntur; quos iam afferam: 27, 49 ἐτόλμα ... λέγειν, ὡς ... χρέα τε πάμπολλ' ἐκτέτεικεν ὑπὲρ ἐμοῦ Δημοφῶντι καὶ Θηριππίδῃ τοῖς συνεπιτρόποις, καὶ ὡς πολλὰ τῶν ἐμῶν λάβοιεν. pr. 34, 1 οὐκ ἄδηλον ἦν ... πρώην ..., ὅτι συμβήσεται τοῦθ' ὃ νῦν γίγνεται, (scil.) ὅτι οἱ τότε κωλυθέντες ἐροῖεν εἰς ἑτέραν ἐκκλησίαν. — 47, 68 διηγησάμην αὐτοῖς ἅπαντα τὰ γενόμενα, τήν τε ἄφιξιν τὴν τούτων, καὶ τὴν εὔνοιαν τῆς ἀνθρώπου, καὶ ὡς εἶχον αὐτὴν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ὡς διὰ τὸ κυμβίον, οὐκ ἀφιεῖσα, τελευτήσειεν. 48, 44 κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστάς, ὅτι ἐγὼ τὴν οἰκίαν, ἣν ἔλαβον ἐν τῇ μερίδι τῇ ἐμαυτοῦ, μεμισθωμένος εἴην παρ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἀργύριον ὃ ἔλαβον ... ὅτι ἐδανεισάμην παρὰ τούτου. 50, 37 ἐν μὲν τῇ ἀγορᾷ ἀπεκρίνατό μοι τὸ πρότερον ὅτι οὐδὲν αὐτῷ μέλοι ὧν λέγοιμι, ἐν δὲ τῇ οἰκίᾳ ..., ὅτι μόνος οὐ παραλήψεται τὴν ναῦν. — 34, 17 ἐμοῦ διαρρήδην γράψαντος εἰς τὸ ἔγκλημα ... ὅτι οὔτε τὰ χρήματ' ἔνθοιτο εἰς τὴν ναῦν οὔτ' ἀπέδωκε τὸ χρυσίον. — Dubia sunt 24, 213 λέγεται ... εἰπεῖν ὅτι αὐτὸς ἡγεῖται ἀργύριον μὲν νόμισμα εἶναι τῶν ἰδίων συναλλαγμάτων εἵνεκα τοῖς ἰδιώταις εὑρημένον, τοὺς δὲ νόμους ἡγοῖτο νόμισμα τῆς πόλεως εἶναι: ἡγοῖτο libri (Bk. Tu. Sjoestrand p. 11), ἡγεῖτο S; Cobet We. Bl. secluserunt. — 32, 8 ἔπραττε λέγων ὡς αὐτός τε καὶ τὰ χρήματ' ἐκεῖθέν ἐστι, καὶ ὁ ναύκληρος εἴη καὶ οἱ δεδανεικότες Μασσαλιῶται. — Incerta sunt 47, 49 sq. ἐδεήθην ... λέγων τὰς ἀληθείας, ὅτι πεπορισμένου τοῦ ἀργυρίου ὃ ἔμελλον αὐτῷ

ἐκτίνειν συμβέβηκέ μοι τριηραρχία, καὶ ἀποστέλλειν διὰ τάχους δεῖ τὴν τριήρη, καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀλκίμαχος αὐτῷ παρασκευάζειν κελεύοι ταύτην τὴν ναῦν: *κελεύοι* S et γρB (Bk. Tu. Vo.), *κελεύει* v. (Dd. Bl.); praeterea pro *δεῖ* in S[1] *δεῖν* est. — 59, 81 *ἐδεῖτο ... λέγων, ὅτι οὐκ ἤδει Νεαίρας αὐτὴν οὖσαν θυγατέρα, ἀλλ' ἐξαπατηθείη ὑπὸ Στεφάνου ... καὶ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν ἑαυτοῦ τοῦτον πάρεδρον ποιήσαιτο, ἵνα διοικήσῃ τὴν ἀρχήν, ὡς εὔνουν ὄντα, καὶ διὰ τοῦτο κηδεύσειεν αὐτῷ.* — 59, 51 *πεπυσμένος σαφῶς ἤδη, ὅτι Στεφάνου μὲν οὐκ εἴη θυγάτηρ, Νεαίρας δέ, τὸ δὲ πρῶτον ἐξηπατήθη ... ἐκβάλλει* (praes. hist.). — Optativi potentialis et orationis obliquae 59, 69, indicativus impf. c. *ἄν* coniunctus et optativus or. obl. 53, 23 consociati sunt. De 53, 5 cf. p. 34.

Denique optativi in continuata oratione obliqua inveniuntur: a) post indicativum 50, 44 *ᾔδειν οὖν ὅτι οὗτος μὲν παραλαβὼν αὐτὴν κακῶς ἔμελλε τριηραρχήσειν· οὔτε γὰρ τῷ τριηραρχήματι οὔτε τοῖς ἐπιβάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσοιτο· οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ παραμενοῖ*[1]); b) post optativos 1, 22 *ἤκουον δ' ἔγωγέ τινων, ὡς οὐδὲ τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς ἔτι δώσοιεν αὐτῷ καρποῦσθαι· τὰ γὰρ κοινὰ τὰ Θετταλῶν ἀπὸ τούτων δέοι διοικεῖν, οὐ Φίλιππον λαμβάνειν.* 50, 50 *ἀποκρίνεται* (praes. hist.) ... *ὅτι τριήραρχός τε ἐγὼ τῆς νεὼς εἴην καὶ ὑπεύθυνος, καὶ τὸν μισθὸν παρ' ἐμοῦ λαμβάνοι· πλεύσοιτο οὖν οἷ ἐγὼ κελεύω.* 53, 10 *κλάων ἔλεγεν ὅτι οἱ ξένοι ἀπαιτοῖεν αὐτὸν ... τὸ λοιπὸν ἀργύριον, καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς εἴη τριάκονθ' ἡμερῶν αὐτὸν ἀποδοῦναι ἢ διπλάσιον ὀφείλειν, καὶ ὅτι τὸ χωρίον τὸ ἐν γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλοι οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι· ὁ γὰρ ἀδελφὸς ... οὐδένα ἐᾷ οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι.* —

[1]) *παραμενοῖ* Bk. Bl.: *παραμενεῖ* S Dd. Tu. Vo. Madvig, Syntax 130 an. 4.

Errata. p. 31 (tab. I) ind. fut. post inf. aor. l. 23,212 pro 23,221. — p. 32 (tab. III) opt. praes. post part. aor. l. 52,5 pro 52,2. ibid. del. 52,22 (opt. fut. post part. praes.); cf. p. 34.

Reliqua commentationis pars in dissertationibus Halensibus vol. XIII. apud Niemeyerum edetur.

VITA.

Natus sum Bruno Kaiser die IX. mens. Octobr. anni h. s. LXXII. Magdeburgi patre Friderico, matre Antonia e gente Anton. Fidei addictus sum evangelicae.

Primis litterarum elementis imbutus anno h. s. LXXXI. inter discipulos paedogogii Beatae Virginis, quod sub auspiciis Caroli Urbani, viri humanissimi mihique praeceptoris dilectissimi, floret, receptus sum; quod cum per novem annos frequentassem, maturitatis q. d. testimonio instructus studiis philologicis me dedere institui. Atque primum Marpurgum Chattorum me contuli, deinde sex post menses Halas transmigravi; ubi excepta aestate anni h. s. XCII., quam Marpurgum reversus ibi degi, usque ad ver anni h. s. XCIII. versatus sum. Scholas audivi virorum ill. Marpurgensium: Birt, Judeich, Koester, Natorp, Niese, v. d. Ropp, Schroeder, Wissowa; Halensium: Blass, Bremer, Burdach, Dittenberger, Droysen, Erdmann, Ewald, Haym, Hertzberg, Keil (†), Kirchhoff, Lindner, Meyer, Robert, Sievers. Ex quibus, ut seminarionum exercitationibus, quas moderabantur, interessem, benigne mihi permiserunt viri ill.: Burdach, Dittenberger, Erdmann, Keil, Meyer, Schroeder, Sievers.

His omnibus virii illustrissimis ac doctissimis gratias habeo quam maximas atque semper habebo.

Sententiae controversae.

1. Hecataei *περίοδος γῆς* vel *περιήγησις*, ex qua multa per alios scriptores tradita sunt, veteri illi historiarum scriptori abroganda non est.

2. Orationes a Demosthene contra tutores habitae ab ipso Demosthene, non ab Isaeo confectae sunt.

3. Demosth. or. XLV. (in Stephanum) genuina Demosthenis oratio ducenda est.

4. Demosth. 59, 115 Herwerden infinitivum *εἶναι* falso delevit.

5. Horatii carmina omnia ex strophis quaternorum versuum composita esse argumentis satis ideoneis comprobari non potest.

6. Iniustum est indicare Buergerum poetam amico suo Boie nonnisi perniciosum illud studium carmina corrigendi atque perpoliendi debere.

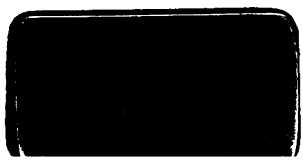

3 2044 085 109 239